

Tartalom

NOVELLA

N

Konkoly Ramóna - **Londa és Frézia** 1. oldal

O

Konkoly Ramóna - **A terv** 3. oldal

V

Szalay Dániel - **A szellem** 5. oldal

E

Szalay Dániel - **Sosem tudhatod, ki figyel** 7. oldal

L

Bíró Dominika - **Emlékek I.** 9. oldal

L

Bíró Dominika - **Emlékek II.** 10. oldal

A

Bata Gergő - **Két lélek összeforr** 12. oldal

E

Bata Gergő - **Quo vadis? - Merre mész?** 13. oldal

S

Bukros Zsolt - **Nehéz mesterség** 14. oldal

S

Bukros Zsolt - **Téli Mese** 18. oldal

Z

Holcsik Szabolcs - **Búcsú** 21. oldal

É

Holcsik Szabolcs - **Cavington** 22. oldal

ESSZÉ

V

Szinay Balázs - **A tudás hatalom, a nem tudás viszont bölcsesség!** 23. oldal

E

Szinay Balázs - **A megalázott mesterek nyomában** 25. oldal

R

VERS

S

Kővári Tibor, Bernárd Emese, Korsós Ervin, Schmidt János versei
..... 26-31. oldal

Londa és Frézia

Amikor kiléptem az ajtón, már tudtam, hogy Londa újra itt van velem, újra bennem él. Minden egyes pórusom tudatosan lüktetette az információt, hogy újra változásban vagyok. Fréziából újra Londa leszek, újra elborít a vágy és a szenvedély. Nem mindenkinek adatik meg a lehetőség, hogy két emberként éljen, és uralkodjon az éjszaka felett. Legalábbis, nem mindenkinek adatik meg ez úgy, ahogyan nekem.

Tíz éves koromban jöttem rá először a változásra, amikor éjjelente álmatlanság kínozott. Akkor döbbsentem rá először, hogy veszélyes vagyok, egy aljas kis ragadozó, de arra, hogy egy bomba nő, egy szenvedélyes, visszautasíthatatlan szerető lakozik bennem Londa személyében, csak jóval később döbbsentem rá, valamikor 18 éves korom körül, ha jól emlékszem. Azóta már legalább három év telt el úgy, hogy kettős személyiségben tetszelgek a világ előtt. Nappal hű vagyok, igaz, értelmes, okos, visszafogott, s képes vagyok úgy szerelembe esni, hogy sohasem lálalok ki belőle. Racionálisan látom a dolgokat (kivéve a szerelmet) és végtelen intelligenciával rendelkezem. Mondhatni egy zseni bújik meg bennem, mihelyst koronáját felüti a nap a föld felett, és ártatlanságom vérében fürdik meg. Joggal gondolod, hogy képmutató vagyok. Amikor rádöbbsentem az igazságra én is pontosan erre tudtam csak gondolni, és elveszttem a két énem között. De nappal már tudom, hogy a feladatom, hogy csendes legyek, mozdulatlan és szemlélődő. Meg kell figyelnem az emberek érzéseit, oda kell figyelnem rájuk, meghallgatnom őket, és eltérni a naponta hozzám vágott szitokszavakat, hogy éjjel Londa megbosszulhasson mindent ezeknek az embereknek, vad szeretőként ráborulva kedveseikre. De reggel visszacsupaszítom egoizmusom gyökereire, és újra kezdetleges magokként süppednek el a virágágyások között, miközben a lelkemben tudom, hogy alig pár órával azelőtt éjfekete virágot hajtott zsenge águk. De azt hiszem így van ez rendjén. Megbékéltem önmagammal, és Londával is. Tudom, hogy mindketten én vagyunk, csak különböző személyiségünk a napszakok váltakozásával ütközhet ki igazán.

Egy pillanat, hallom a távoli toronyóra elüti az éjfélt, és forró vérem tudatja velem, hogy újra a szőke hajú istennő lettem, akinek bőrén elsápad a holdfény, s tűz gyullad körülötte. Elérhetetlen és izgató. Megismertem annyira az embereket Fréziaként, hogy tudjam, az elérhetetlenség izgatja őket a legjobban. Sokkal inkább képesek vágyani valamire, ha fantáziájukban még inkább kiszínezik azt. Az a legérdekesebb az egészben, hogy túl tudom szárnyalni a képzeletüket, s többet adni nekik annál a világnál, ami a fejükben született meg. Az első férfi, akivel találkoztam az utcán vánszorgott a megrészegítő pillanattól, amikor meglátott engem. Tudtam, hogy szép vagyok, nem kurvásan kívánatos, hanem egyszerűen gyönyörű. Ma újra hűtlen lehetek, úgy ahogyan tegnap éjszaka, s tudom Frézia semmire sem fog emlékezni az egészből, mert úgy intéztem, hogy agyának azon része elnémuljon, melynek tudomása van arról, hogy minden éjjel más férfival bújok ágyba. Nem bírná elviselni a fájdalmat, ha tudná, hogy megcsalja Jacket, vagyis hogy én megcsalom, de tulajdonképpen együtt tesszük, csak ő nem tud róla teljes valójában. Amit érzékel az egészből az csupán annyi, hogy gyönyörű szép, kívánatos, és imponál neki, hogy bármelyik férfit megkaphatná, akármelyik szerelmét birtokolhatná, amikor én vagyunk. De Frézia gyenge, túl hűséges és odaadó ahhoz, hogy talpon maradhasson ebben az öntelt emberekkel teli világban. Ha tudná, hogy ezek a szerencsétlenek ebben a bárban még élvezik is hogy kihasználom őket...! Azonban az is igaz, hogy akkor is elítélné, amit csinálok. Neki az egészből csak az érzés tetszik, hogy felfigyelnek rá, és istenítik pillantásaikkal. Így egészül ki teljesen elnyomott személyisége. Nem is gondolja milyen érzés, amikor heves szeretkezés közben a tűzben égő férfi kezei szinte a húsomba vájnak, és belehalunk az élvezetbe. Nem tudja milyen, mert sosem akarta felszaggatni azokat az istenverte rácsokat önmaga körül, sosem akarta letépni a láncait, inkább meggyötört oroszlánként tűrte a cirkusz által ráruházott megaláztatást. Néha, felbosszant a személyisége, ahogyan tudom, hogy másokat is. Alkalmanként irigy vagyok rá, hogy ő tiszta, mint a hó, és én vérpecsétektől áztatott kendőszerű foszlány vagyok csupán, ami minden hajnalban szertefoszlik. Én vagyok az a kielégülés, amire minden ember vágyik. Személyiségének szárnyaló része. A kettőnk kapcsolatában egy dolog nem vált világossá számomra: hogyan maradhat ép a teste, amikor minden éjjel pusztítom alkohollal, cigivel, drogokkal. Ő mégsem

Londa és Frézia

érez semmit az egészből, amikor reggelre visszaalakul. A legjobban azt az állapotot szeretem, amikor éppen egyiküként sem vagyunk teljesek, amikor félig én vagyok, félig pedig ő. Azt hiszem az a néhány perc, az a fél óra az aranyközéput, amit elvesztettünk. Olyankor érzem, hogy beszélgetünk valamiről, amit mindketten fontosnak találunk. Nem hangosan, csak úgy gondolatban, és a válaszok is csak teljesen megérezés szerűek, de tudom, hogy Frézia szeret engem minden rosszaságom ellenére, viszont borzalmasan fáj, hogy felnéz rám. Becsülendőnek tartja azt az életet, amit én élek, pedig ha tudná milyen féltékeny vagyok az ő tisztaságára és ártatlanságára és irigylem a naivságát, hogy bízik bennem, s abban hogy hú voltam az ő helyében is Jakehez, pedig ha tudná, hogy mi mindenre használtam fel a testét a tudta nélkül, hogy mennyiszor volt hűtlen anélkül, hogy tudomása volna róla...

S mire letelt az éjszaka, álmok és alvás nélkül, újra Fréziaként néztem a napfelkeltét. Tudtam, hogy Londa nem csinált butaságot. Ismertem annyira, hogy biztos legyen benne, nem tenne olyat, ami engem bántana. Végül is egész éjszaka ott voltam, valahol elnyomva a szíve alatt, hallgatva annak apró remegését, amikor rádöbbsent, hogy ott vagyok. Az elégedettsége belém szállt, amikor megbámulták kebleit, és rövid szoknyája alatt gömbölyödő combjának vonalát. Szerettem volna ilyen lenni, vagy legalábbis egy kicsit ilyen, így megnyugodtam, hogy valahol bennem él a rosszaság... Milyen nevetségesen hangzik. Szavamra mondom, olyan érzésem van, mintha egy álszent, buta lány lennék, aki jónak hiszi magát közben pedig egy romlott senki.

Miközben a pirkadatba vesztek szememnek apró fénypontjai, Jake mögöttem állt, és testemhez simulva cirógatta végig vállam vonalát, miközben belecsókolt a nyakamba.

– Azt hittem sose érsz haza. Jó sokáig voltál a szerkesztőségben ma éjjel is.

Ne haragudj! – suttogtam és elborított a szégyen, mert neki sohasem mesélhettem Londáról.

Így azt gondolja, hogy a szerkesztőségben dolgozom még éjszakánként is. Nem szokott belegondolni abban, hogy esetleg a bárkat járom, valaki más személyében, mert ha nem velem történt volna, biztos, hogy a képzeletemben sem merülne fel ilyen butaság, ahogyan az övében sem. Bízott bennem, és tudta, hogy hűséges vagyok, éppen úgy, ahogyan én megbíztam Londa hűségében.

– Ne butáskodj! Nem haragszom! – suttogta a fülembe, ajkait végigjárta a fülcimpámon, és a vágyódás sóhajait lehelte fülembe.

Orrának vonala végigaraszolt a hajam vonalát kísérve a nyakamon, mélyen magába szívva az illatot, ami az éjszakázás ellenére az én tiszta illatom volt, nem Londa szenvedélyes és érzéki illatfelhője.

Szeretlek! – szembefordultam vele és mélyen a szemébe néztem.

Mielőtt ő is kimondhatta volna, a szájára tettem a mutatóujjamat. És halkán megkérdeztem:

– Nem baj, hogy ilyen vagyok? – suttogtam remegve.

– Mire gondolsz? – mondta mosolyba futott ajkakkal.

– Nem zavar, hogy nem vagyok olyan, mint azok a lányok a bárból, akiket korábban ismertél?

– Ne viccelj! Ha azok a lányok kellettek volna, nem lennék most veled.

– De valaha kellettek. Nem hiányoznak?

Elgondolkodott, és meredten nézett kifelé az egyre felfelé araszoló napba.

– Nos lássuk csak...– tűnődő arckifejezést vágott – nem, egy cseppet sem!

– De biztos vagy benne? Elég vagyok én neked?

– Hidd el, hogy te sokkal többet adsz nekem, az élet minden területén, mint azok a lányok adhatnak bárkinek is. Többet érsz náluk, mert te vagy a végtelenben csapongó pillangó, aki szárnyaival simogat, és nem pedig a vad oroszlán, aki szétszaggat a karmaival. És nekem éppen erre van szükségem, rád... – tartott egy lélegzetvételnyi szünetet – Most már mondhatom hogy szeretlek? – törte meg egy őszinte és kisfiús mosollyal az elpityeredős hangulatomat.

Londa és Frézia

Csak bólogattam némán, mert nem tudtam felelni neki, nem tudtam kimondani semmit, annyira őszinte volt az a pillanat kettőnk között.

– Szeretlek! – suttogta, és megcsókolt.

Ez volt az egyetlen olyan ölelés a világon, ami betöltötte az egész testemet, és egyetlen kézből, hirtelen száz teremt a hátamon, védelmezően körbeölelve az egész lelkemet.

Hallottam odabent, hogy Londa is örült, valahogy ő is boldog volt. Jake pedig az ölébe vett, és az ágyra helyezett puhán, óvatosan. Minden egyes együttlétünk olyan volt, mintha először csinálnánk, éppen úgy vigyázott rám minden alkalommal. S ekkor jött el a pillanat, amikor megtanultam kontrollálni Londát, s heveségét kamatoztatni az egyetlen, számomra létező férfival való szerelmeskedés közben. Londa elégedett volt, hogy újra egyek vagyunk, s megtaláltuk az arany középutat, hogy lehetünk egy testben egyszerre ketten, és hogyan segíthetjük egymást a mindennapok során. Azóta ugyanolyan maradtam, mint azelőtt, csak Londa hevesége, szenvedélyesége mostanában az én külsőmre is kiült, az én személyiségembe is belekeveredett. Jake nem vette észre a változást, mert ő mindig is látta bennem Londát... csak én nem láttam őt magamban.

Konkoly Ramóna

A terv

– Uram! Újra sebeim vannak. Mondd mi célod vele? – ült a férfi az ágyon és az ég felé emelte kezeit.

Újra széttárta karjait, melyeket sebek ezrei tarkítottak, akárcsak egy állatot, aki éppen az őt űző vad éles fogai és karmai elől menekül. Vérben úszó, vágott, hasított és szúrt sebek voltak. Csak úgy a semmiből kerültek elő, s fekélyként emésztették fel azokat a tagokat, melyeken szétterjedtek, mint a rák a testben, betöltve minden négyzetcentimétert, amely még épnek és egészségesnek mutatkoztak azelőtt az emberi testen.

– Elrothadunk mind... – suttogta a férfi a sötétségbe.

Kezeit maga elé emelte és szemlélte a vágott seb alatt kibugyanó húsát, a vér szagától pedig elméjében bomlani kezdett a tudatosság, s majdnem elvesztette az eszméletét. Néha arra gondolt, talán jobb is volna, ha mindezt ájulatan élné át, akkor nem törődne azzal, ami fáj, ami éget, ami felemésztí a tagjait és ellepi testét. Hálóként beszövi életét egy mérges pók, melyben ő az egyetlen haldokló légy. „Nem menekülhetsz...” – gyakran hallotta ezt a félmondatot, amikor éjjeli álmából felriadt, és ráébredt, hogy újra sebekből küszködik a teste, újra kialakultak a semmiből. Ilyenkor amennyire a fájdalom engedte, gondolkodott, és imádkozni kezdett.

„Uram!” – mindig így kezdte, mert túlságosan felszínesnek tartotta, ha kedvesnek, drágának vagy fenségesnek nevezi. Sokat szenvedett attól, hogy ismeretlen eredetű hegek támadnak testén, s a vágások is elszomorították. Világéletében igaz életet élt, hitt a Mindenhatóban, sőt alkalmanként még a templomba is eljárt. Utólag mindig megbánta, de nem is megbánta, leginkább az zavarta, hogy a legtöbben képmutatásból járnak oda. Ezért kirekesztve érezte magát, pedig valóban hitt.

„Sajnálom vétkeim” – folytatta – „és bocsásd meg nékem minden sóhajom, mely jogtalanul hagyta el ajkaim, mert nem tiszteltem és becsültem, amit nekem adtál. Kérlek, Uram, mondd el miért nyomtad rám égető, billogos pecséted? Talán, ha volna ok, könnyebben elviselném, talán ha volna célod velem, és én tudnék róla, könnyebben elérhetnéd azt, anélkül, hogy sebekkel kellene figyelmeztetned. Bizonyára megtenném, amit kérsz. Vagy talán Uram, te mégis csak jobban tudod, és azt látod nincs bennem elegendő hit. Pedig voltaképpen jutott belém elég, abból a köd-álomból, mely a te testednek, létezésednek sűrűn kavargó füstjele a lelkemben. Elismerem, volt pillanat, amikor azon gondolkodtam valóban létezel-e, és ha igen miért hagyod, hogy annyit szenvedjek?

A terv

Uram, azóta erősödtem. Talán csak próbatételnek szánod ezt az egészet, hogy értésemre add, nem vagyok elég erős, és a beléd vetett hitem oly ingatag, mint a fénypontok a falon. Talán így van, de ha mégsem, kérlek, adj esélyt rá, hogy megtudhassam sebeim célját, annak eredetét vagy okát. Köszönöm, hogy meghallod szavaim, és remélem válaszra méltatsz majd egy napon.”

S a férfi heteket, hónapokat élt át küszködve a kínnal, melyek a lelkét is égették. Nem tudott már más egyébre gondolni, csak arra a fájdalomra, ami betöltötte, és arra a hitre, ami egyre erősebb talapzattal épült szívének kapui mögött. Talán ez az egyetlen megoldás, s majd amikor a vár már kilátszik a kapuk fölött, eljövend majd a boldogság, az ítélet vagy a végtelenség maróan gúnyos, élces kacaja. Ettől tartott ő is. Minden nap ugyanígy telt, a lét fájdalmával. Voltak napok, amikor teljesen egészséges bőrrel ébredt, s azokat a napokat a férfi csodaként élte meg, nem pedig kínzó létkényszerűséggel. Csoda volt a felkelés, a napsugár, az eső, mely simogatta a bőrét, és nem karcolta meg, vagy hasította szét. Minden, ami hozzáért boldoggá tette, és ezerszer jobban érezte, értékelte a simogatást, mint azelőtt.

Aznap éjjel is imádkozott, amikor az Úr szót emelt, s hangja betöltötte a kis szobát.

– Gyermek! Te büntől terhes lélek, hald hát szavaim mi után fohászkodtál. – A férfi meglepődött, de kintől reszketve felelt:

– Hallgatlak, Uram.

– A legelső, amit mondani szeretnék, talán az lenne, hogy ami veled történik az éppen egy áldás.

– Áldás volna Uram? Csak én érzem felemésztő szenvedésnek?

– Talán felemészt... talán életben maradsz. Minden attól függ mit tanulsz meg ezáltal.

– Tehát célod van velem?

– Céloom? Céloom mindenkivel van fiam. Talán veled egy kicsit több az átlagosnál.

– Az átlagosnál?

– Hát nem jöttél még rá, hogy semmi sem véletlen?

– Tudtam, hogy van oka, csak a pontos megfogalmazásáról nincsen tudomásom.

– A lélek fiam, az, ami táplálja a testet. S a test sorvadni látszik, ha a lélek bizonytalan.

– Bizonytalan a lelkem? Talán inkább boldogtalan.

– Tehát egyről beszélünk. A bizonytalan lélek nem teszi boldoggá a szívet vagy a testet. A megkínzott test, pedig időt hagy a léleknek az újraébredésre. – Időt? Mégis milyen módon? Úgy érzem a lelkem is szenved.

– Mikor érezted utoljára szomorúnak magadat gyermekem?

– Nem tudom, talán... talán... – egy pár másodperc néma csend –... nem emlékszem.

– Mert a fizikai fájdalom járt a fejedben, ezzel a lelked időt kapott, hogy ne belső sebeiden keseregi. Éppen elegendő időt, hogy beforrassza önmagát, hogy esélyt adjon testednek arra, hogy tovább éljen.

– Különben maghaltam volna?

– Nagy valószínűséggel nem, csupán a terv, elvesztette volna értelmét, hogyha ha te kiesel belőle.

– Kiestem volna Uram?

– Igen. Rendszeresen újra kell ellenőriznem, hogy minden fogaskerék a helyén van-e.

– De sebeim örökké emészteni fogják már testemet?

– Nem! Ezennel véget ért a próbatétel. Hited erős, szíved egész, csakúgy ahogyan a lelked is. Sebeidet begyógyítom, hogy része lehess a tervnek, melyet az emberiségnek véghez kell vinni a békés, nyugodt élethez... megsabadítalak démonjaidtól, melyek véresre karmolták testedet, megsabadítalak attól az életformától melybe voltaképpen én magam kényszerítetted. S ha a tervet véghezvittük nyoma sem lesz már sebeidnek, mert a gondolat teremt majd, és a lét új formákat ölt. Te vagy hát a terv fiam, melyben a kijelölt úton jársz, mindaddig, amíg valaki ki nem lendít innen, mindaddig, amíg a terv tönkre nem megy. Talán az emberiség minden tagját sebeiddel kellene elhalmoznom, hogy rádöbbenjenek a lélek egészségével lehet csupán békét teremteni, és csak akkor lesz tiszta az útirány, mely célul van kijelölve számukra, ha megsabadulunk démonjainktól és feltétlen hit alakul ki bennünk. Tanulj meg hát hinni gyermek, még jobban mint korábban, s tervünk az út végén siker koronázza...

A szellem

Kovács Imre, mint máskor is, korán kelt föl, azaz csak kelt volna, ha nem halt volna meg az éjjel, a szíve sztrájkolt és bizony kitartóan. Ily módon viszont csak a szelleme volt az, aki fölkelt, és aki értetlenséggel vegyes undorral csodálta saját hulláját, amint ott feküdt az ágyban, lógó nyelvvel, abban a pizsamában, amit utált, mert a színe miatt a valóságnál koszosabbnak tűnt, és a szakadások miatt lyukasabbnak.

A fogmosást ezúttal kihagyta napirendjéből, egyelőre azon töprengett, hogy mégis mi ez az egész, sehogyan sem tetszett neki, mert egyrészt váratlanul is érte, még hetven se volt, nemhogy százhusz, másrészt szeretne volna életét áldozni egy nemes ügyért, például egy szabadságharcért vagy egy merészebb randevúért a szomszéd nővel. Lelki állapotára – és most már csak lelki állapota volt, ugye fizikai semmiképp –, rossz hatással voltak az este elől hagyott kávé csészék, cigaretta csikkek (kb. 25 db) és az élénkszínű számla bizonyos hamburgerekről. Tovább gondolkodott a helyzeten és fölvetette magának a kérdést, hogy úgy igazából milyen vallású is volt életében, és ez mire enged következtetni, az aktuális létezés tükrében? Nem egészen volt tisztában a hit kérdésével, kettőnél több egyház felsorolása is nehezebb esett volna, tehát inkább arra koncentrált, hogy esetleg az Úr gyorsan segít neki dönteni ebben a kényes ügyben, és ő köszöni, nem kíván azután teológiai vitába bocsátkozni, főleg, mint szellem, már ha egyáltalán az, mert ez is csak egy sejtés volt részéről.

Amint morfondírozott a fantomlét adta képességek minél huncutabb kihasználásán, addig a csengő hangja átszállt üres lakásán. Szellemesen felállt, ajtót nyitni, de előbb pizsamája miatt szégyellte el magát, majd amiatt, hogy tud-e ajtót nyitni. Ismételen hallatszott a csöngetés, mellé kísézőnek egy mélyen zengő női hang:

Kovács úr! Ébresztő!

Ez Judit lesz a takarítónő, aki hétfőnként jön pont takarítani – gondolta Imre – Most aztán mit csináljak, most aztán mit csináljak? – esett pánikba, mint akit rajtakaptak, amint saját szellemeként kísért illegálisan. – Semmi gond, Judit okos asszony, tudja, hogy baj van, mentőt hív és én még talán föl is támadok.

Judit egy szomszédal (az említett nővel) való tárgyalás után elővarázsolt bűvös táskájából egy pótkulcsot és azal legyőzte az ajtó okozta kihívásokat. Zajosan belépett és mikor észrevette a láthatóan halott testet, úgy felsikoltott, mintha legalábbis egeret látott volna.

– Na, ne ijedjen meg, kedves Judit! – vigasztalta a szellem.

Semmi válasz, mely bizonyítékul szolgált Imrének, hogy ő mások számára vizuálisan észlelhetetlen, azaz láthatatlan, ez mellett pedig hallani sem lehet.

– Szegény Kovács úr – siránkozott Judit, a mentők kihívása után – Szegényke!

Végül elszállították a holttestet és Imre (nem tudta, a név megilleti-e még holtan) ott maradt a lakásában, Judittal.

– Ne bánkódjék kedves – mondta a hallatlan szavakat, és folytatta is volna, csak Judit nem mutatott szükségét, mert egyedül maradván, egyedüli élőként, ha már ott volt, körülnézett Kovács úr tárgyai között. Ez Kovács urat, Imrét megdöbbenetette.

– Mit csinál maga? Hát mit művel? Ne nyúláljon, kérem, hagyja azt békén... azt is... a fenébe is, inkább takarítana ki, azért jött nem? – De Imre szavai, mintha el sem hangzottak volna.

Judit az alapos szemle végeztével sóhajtozva hazament.

Néhány órányi föl-alájárkálás (járkálás: ezt azért ne vegyük olyan komolyan) után újabb látogatója érkezett, kettő is. Irma, a néhai Imre néhai felesége, mert elváltak pár éve. És vele volt Imre jó barátja, Sándor is. A képük gyászos volt, de csak amennyire elvárták tőlük. Imre elvesztésével azt nyerték, hogy nem kellett tovább titkolniuk szerelmüket.

– Üdvözöllek benneteket – köszönt magában Imre.

A szellem

Irma és Sándor karonfogva léptek be a szobába és mindenkinek, aki látta őket tiszta volt a képlet. Imre zavarosan vigyorgott.

Sándor halkán kérdezett valamit Irmától, Imrének közelebb kellett mennie, hogy kihallgathassa őket.
– Na, mit szólsz? – kérdezte Sándor.

– Mit szólnék, ez tragédia, de a jobbik fajtából – válaszolt Irma.

Imre csak bámult egy darabig, de ezt nem hagyhatta szó nélkül.

– Szóval ti mögöttem titokban szövetkeztek? – kezdte a nagy beszédet – Áruló! – fordult Sándorhoz, aki ártatlan képet vágott. – Micsoda ármány, szélhámosság, aknamunka! – folytatta – Nem csoda, hogy meghaltam, ha egyszer ilyen emberek között éltem. Ki kell fejeznem legnagyobb mértékű tiltakozásomat! Nem, nem, ezt nem hagyom annyiban.

Irma és Sándor közben búsan járkáltak a lakásban.

– Nézz oda! – mutatott Irma az asztalra, amin tudjuk mik voltak (kávé, cigaretta...).

– Látom – (ezt Sándor mondta) – Hát bizony, igen – bólogatott, mint, aki valami hatalmas titokra jött rá.

– Te csak ne lássál semmit – idegeskedett Imre – Mindig is sötét alak voltál! Te meg Irma, ne mutogass az asztalomra, kérlek. Ez mindennek a teteje, okoskodnak itt, mint holmi nagy elmebajnokok, közben ketten együtt sem tudnak háromig számolni. Persze, biztos a kávé az oka, meg a dohányzás. Egy nagy lótúróst. Hogy milyen nagy tud lenni a buta képetek.

– Kíváncsi vagyok, mit hagyott rám – szólt Irma.

– Semmit nem kapsz! – vágta rá Imre.

– Hiszen kire hagyta volna mindenét, nem volt neki rajtam kívül senkije – sajnálkozott Irma. Erre Imre csak az öklét rázta mérgében.

– Itt ez a váza – pakolászott a volt feleség – még szegény szüleimtől kaptuk.

– Az Ilonka nénémtől kaptuk, te szerencsétlen, hányszor mondjam még? – Imre nem fogta magát vissza. – Mindig ezen vitázott, hogy a szüleitől van, de nem, mert a drága Ilonkától! – és képzeletében a földhöz vágta a vázát.

– Mindig azt hajtogatta, hogy a nagynénjétől van – hozta fel Sándornak is a témát Irma.

– Hát megáll az eszem, én nem tudom, mit mondjak – tajtékozott Imre.

– Gyere, menjük el hozzám – fogta karon Sándor Irmát.

Menjetek csak! De a temetésemre el ne gyertek! Halljátok? Álszent bolondok!

Imre még hosszú ideig morgott a váza eredetéről: Ilonkától, nem anyádtól!

Majd elindult, hogy nyugodalmat keressen, de az összest elszívta az este. Leült tehetetlenül foteljébe és olyan képet vágott, amelyet szellemtől ritkán látni. Nem tudta, hálás legyen vagy dühös, amiért ezt a jelenetet szellemként láthatta.

– Hát komolyan mondom, öngyilkos lennék. Lehet, hogy az is lettem, csak nem emlékszem. Teljesen megérténém magam. De miért is haragszom? Nem szerettem már Irmát. Sándor meg nem is olyan rossz ember, ha úgy vesszük. Mindkettő megérdemli a boldogságot... De, hogy egymással, azt már nem! Addig kísértem őket, amíg élek! Vagyis amíg halok.

A durcás szellem a kezeivel hadonászott, tátozott és elképzelte, hogyan fogja majd ijesztgetni szeretteit, meg persze néhány nagyeszű kollégát. A fiókok kihúzóztatása és az eltüntetett kulcsok tetszetek neki a legjobban, de nem is jutott sok ideje ezen álmodozni, mert megjelent előtte egy angyal.

– Maga ki? – Ez volt az első, amit megtudakolt a jövevénytől, már csak azért sem valami jobbat kérdezett, mert úgy megijedt, hogy elnémult szívéhez kapott.

A szellem

– Jöjj velem – szólt az angyal, bár nem pont olyan formában, ahogy emberek szólnak, inkább amolyan angyalos módon.

– Micsoda? Nem mehetek, ezernyi kísérteni valóm van.

– Kísérteni akarsz? Azt nem szabad. – Az angyal csodálkozott, pedig nem egy szokatlan hobbija egy szellemnek a kísértés.

– Na, dehogynem! – ellenkezett Imre határozottan, bár fogalma sem volt a szellemekre vonatkozó jogszabályokról. Eme bizonytalanságát szemöldökének fölhúzásával és egy idióta mosollyal próbálta leplezni.

Ám az angyalt sem lehetett az orránál fogva vezetni, átlátott a szitán. Nem válaszolt, csak várt. Imrét ezalatt különös érzések és látomások kerítették hatalmukba, elbambult egy kicsit, és már nem vágyta a kísértetes játékokat. Megváltozott a véleménye. Légies könnyedséggel csatlakozott a mennyből érkezőhez.

Akkor is disznóság! – fűzte még hozzá utoljára.

Szalay Dániel

Sosem tudhatod, ki figyel

A kutyus a kertben időzött. Néhány kör lefutása után megállt és figyelmét egy irányba összpontosította. Gazdája bent a házban frissen főtt kávéját fogyasztotta, a szintén frissen kapott hírek elolvasása után. Egészen aprót kortyolt az absztraktmintás bögréből, majd az ablakhoz lépve kutyája szokatlan viselkedésén révedt. Jobb kezében a reggeli italt őrizte, ballal pedig a függönyt tartotta el. Állt ott és nézett.

Nem is olyan messze az ablakban álló gazditól, alig néhány kilométernyire, egy eldugott irodában az ügyeletes is kávéját iszogatta. Feladatkörébe tartozott a műholdakról és egyéb megfigyelő egységekről érkező jelek pontos dokumentálása, értelmezése és a szokatlan események külön feltüntetése. Leírt pár szót szakadt füzetébe, majd a számítógép megfelelő adatbázisában folytatta a jegyzetelést. Nekem is ugyanilyen bögrém van – gondolta, de ezt nem gépelte be. És azt sem, hogy a kutya ugatására elejtette bögréjét, mivel ő maga is így járt ennek következtében. A feketelevesnek túl sápatag folyadék a billentyűzetet vette célba, azt pedig az ügyeletes egy ronggyal, mi nek hatására jókora adatállományt semmisített meg akaratán kívül. Még élt benne a remény, hogy megússza, de szertefoszlottak ábrándjai, mikor is feljebbvalója lépett a szobába, és a vészjelző úgy szólt, mint a csörgőkígyó.

– Mit jelentsen ez? – kérdezte egy meg nem nevezett szervezet többszörösen is titkosított alhelyettes főtitkárja, ritka kékszínű öltönyében.

– Pontosan nem tudjuk még, de jelentéktelen incidens, annyi bizonyos. A Közép-európai térség egy aprócska részlegéből jön. Csupán a teljesség igénye végett figyeljük. Biztosíthatom uram, a felső vezetés szempontjából ez semmi.

A kéköltönyös maradéktalanul megnyugodott. Néhány szívdobbanása kimaradt, míg azt hitte, elveszti egy por-szem irányítását is.

– A mai eltereléssel végezett? – kérdezte.

– A mai kitűnően sikerült. Uram, biztosíthatom, az egész földgolyót az irányításunk alatt tudhatjuk. Társaságunk, mint mindig, a világ ura.

– A pénzügyi hírek?

– Kész.

Sosem tudhatod, ki figyel

– Remek. Nézzen utána az olajnak és kérem a legújabb politikai jelentést erről a térségről – rámutatott arra a térségre a térképen.

Távolabb (nem is kicsit) az űrben, a tízezer éves technikai fejlesztéseknek köszönhetően a fénysebességet meghaladó űrhajón az idegenek a jeleket fogva mélyebb elemzésre kapcsoltak. Vezetőjük, a felsőbb kasztból származó példány, agyát rácsatlakoztatta a megfelelően kompatibilis panelre és erősen koncentrált. Az alsóbbrendű megfigyelők, akik a telepatikus kommunikációhoz még segédeszközöket használtak, csodálattal néztek fel a méltóságos úrra, aki olyan magas körökben mozog, hogy a nagy császárral (aki 65 000 csillag fölött uralkodik) is többször találkozott. És egyszer meg is érintette. Ezek után kissé sértésnek vette jelenlegi megbízatását, de tudta, hogy a több évszázados munka meghozza gyümölcsét. És nem is olyan rossz pozíció a teljes felügyeletét és irányítását végezni egy egész bolygónak, még ha nem is közvetlenül.

A hatalom érzete megcsiklandozta gondolatait, apró kisülést okozva a rendszerben, de ez, mint annyi más dolog, jelentéktelen, ha az ember (vagy az idegen) egy egész létforma sorsát tartja csápjaiban.

Még messzebb, túl az űsrobbanás maradványain, vagyis azon, amit annak vélnek (de az illetékesek tudják, hogy az nem űs, hanem jövő, és nem létrehozó, hanem pusztító robbanás), tehát ezeken is túl, de még számára látóhatáron belül, lakozott egy különleges valaki, akit bizonyos dolgok (mint például az élet) feltalálójának tartanak egy páran. Nem ment közelebb teremtményeihez, hiszen tudta, egyetlen mozdulatával akkora légörvényt és kavardást okozna az aprólékosan kidolgozott univerzumban, hogy élet közel se távol nem maradna. Várt hát egymagában ott, nyugodtan, és figyelő szeme a csáposra tévedt. Óvatosan elnevette magát. Majd odébb pillantott. – Vau, vau – gondolta.

Szalay Dániel

Emlékek I.

„Nem tudtam abbahagyni a sírást csak folytak a könnyeim, és dörzsöltem a lassan halvány vörössé váló szememet. Elővettem a kis dobozom, benne az összes emlékemmel, amit kicsi korom óta őrizgetek. Ez a kép fontos nekem. Az öcsémről készült, aki egy balesetben életét vesztette.”

Az emlékek közt kutatva tudtam, nem fogom kibírni. Kipakoltam és újra meg újra rendbe szedtem őket úgy, ahogy anyu tanította. Nagyra kisebbet, arra pedig a legkisebbet. Megakadt kezemben a kamaszkori, legjobb barátomról készült fotó. Elmélázgattam rajta. Hogy milyen gondtalan és szabad voltam akkoriban! Amikor csak a sportomnak, a gördeszkázásnak éltem, meg persze a csajos buliknak. Sose panaszkodhattam a családomra sem, mert anya mindent megadott nekem és az öcsémnek. Sorra kaptuk a kék és rózsaszín táskákat, a kis autókat, a zenelejátszókat, vagy amit éppen, mérhetetlenül naiv szívünk kívánt. Bosszúságot sem okoztam soha; legalábbis az hittem. Amikor Bencét, a kisöcsémet a baleset érte, napokig nem beszéltem anyával, és senkihez sem akartam szólni. Nem is kereste senki sem a társaságomat, mert a balesetet én okoztam az akkori, igen merész és támadó ötletek szerint. Pedig nekem fájt ez a legjobban, nekem, aki látta és átélte az egészet.

A játszótéren voltunk, ahogy szombatonként általában mindig minden napos délután. A kis tacsukunkat futattuk Odri-t, és labdázunk vele kifulladásig. Nagyokat szórakoztunk ilyenkor az én elfeledett öcsémmel. Végtelen fogócskák, bújócska, kergetőzések, és amit ez a drága kisgyermek csak ki tudott találni. Rendszerint a játszótér mellett rendezték a majálisokat, amiket annyira szerettünk. A mai nap sem volt kivétel, mert a szokásos aratóbál volt és rengeteg bohóc gyűlt egy helyre. Imádott itt lenni a tömegben a sok furcsa maszkos fiatal között. Vettem neki lufit és persze a kihagyhatatlan vattacukrot is, ami már az öcsikém védjegye lehetett volna ilyenkor. Szinte önkívületbe került a csodálatos kék lufitól, amin autók és gépek díszeltek. Futottunk a mászókához, hogy nyugodtan és felhőket bámulva ehessük meg a hatalmas ehető pamacsot. Az ábrándozásom közben vakartam össze-vissza a hátam, mert a fű és a sok elszáradt növény nagyon bökte már. A póráz így tehetetlenül a földre huppant, és mint egy jelre a kutyusunk futásnak eredt. Utána futottunk, de Bence gyorsabbnak tűnt, a szökevény után eredt és kiáltozott. Az úttesthez közel elkapta a póráz végét, de a lendület amivel ez a pici kutya futott, kirántotta őt az útra. Ott feküdt és csak futottam, futottam hozzá, de a kocsis gyorsabb volt. Az ösztöneim vezéreltek és oda ugrottam a kocsis elé, de engem félre sodort. Visszanéztem és ott feküdt az öcsém tehetetlenül, sok piros foltal körülvéve. Nem mindenre emlékszem az ezek után történetekről, csak arra, hogy vércseppek szálltak az ég felé és kábultan bámulok magam elé. Mit tegyek? Véres lettem! Mit tettem? Valóban én voltam? Miattam fekszik holtan? Kicsordult a könnyem, de már késő, hiába. Senki sem kérdezte, hogy ki volt a tettes és mi történt, csak amit láttak azt szőtték egy érdekes és drasztikus történetté. Ezek szerint a történetek szerint féltékenységem áldozata lett a kistestvérem. Szememben az agresszió lángja virított. Bosszút fogadtam. Anyával ezek után megromlott a kapcsolatunk, mert engem hibáztatott a balesetért. Azt vágta mindig a fejemhez, hogy ha nem vagyok felelőtlen nem lesz ez, ha nem vagyok ilyen gyerekes nem lesz semmi baj. Hazudnék, ha azt mondanám nem volt igazuk. De akkor nem ezt kellett volna mondaniuk, mert ugyanúgy elvesztettem valakit, aki nekem nagyon fontos volt. Emlékszem testvéremre mikor fúj a szél, amikor minden véget ér.

Ránézek egy képére és becsukom a szemem, azt képzelem, hogy fogja a kezem. Most amikor ezt a képet nézem, a nyugalom járja át a testem, mert az ígéretemet végre betarthatam. Bár talán kicsit másképp...

Nem vagyok most sem bölcsőbb, mint akkor, de az a 3 év nekem már nem lesz soha sem olyan, mint másoknak. Kerestem a gyilkost, azt a személyt, aki megölt egy gyermeket és egy másik életét tette tönkre. Utáltam és szenvedélyesen gyűlöltem az illetőt, amiért ezt tette velünk. Édesanyámmal elköltöztünk egy másik városba ahol bárkik lehettünk, akárhonnan jöhettünk. Szerettem itt lakni, mert a táj pontosan olyan volt, amit az öcsémmel elképzeltünk, lankás, báránnyelűs égbolt mosolyog rám itt, akárhányszor Bencére gondolok. 13 évesen senki sem ezt képzele el, de nekem jól estek a kicsiny gondolataim vele, ahogy játszunk együtt a kertünkben akár autósat, akár kergetőzést. Vagy csak futnánk, bújócskázánk, füvet ültetnénk, ahogy régen tettük anyának minden anyák-napján. Azt hittük szeretet virág lesz belőle, amit a mi képzeletünk varázsol bele éjjelente. Nem vált be

Emlékek I.

soha, de anyának tetszett és ez volt a lényeg. Ástunk hatalmas lyukakat a kertben, hogy az álom manót elkaphassuk, amikor reggelre egy-egy csokit csempészett be nekünk a párnánk alá. Vagy csak hallgattuk anya történetét arról, hogy a kicsi boci miért lett foltos, vagy, hogy a kicsi szűrős sünit, hogy lehet megsimogatni, hogy végre boldog, lehessen. Ezek fontosak voltak nekem. Az emlékek, melyeket csak mi tudhattunk és őrizhattunk a szívünkben akár évekig is. Ide költözésem után 7-8 hónappal jött egy nyomozó, hogy ha mutat nekem képeket, akkor felismerem-e azt az illetőt, aki miatt a szívem szakad meg mindig, ha vattacukrot látok. Vállaltam, hogy újra feltépem a sebet és hetekig sírok csendben a szobám sarkában. Sose gondoltam volna, hogy ennyi rosszcú ember létezik, de én nekem csak egy kellett, egy, akire most nagyon koncentráltam. Minden emlékemet összegyűjtöttem róla, és azt akartam, hogy meg lássam az arcát a kezében egy számsorral, hogy újra ott lehessen évekig. Kerestem és kerestem, a könnyekkel küzdve és ott volt. Pimaszul vigyorgott rám a széles áll, a kékeszürke szem, és a borotvált szemöldök. Nem bírtam. Kifakadtam és üvöltöttem. Gyűlöltem ezt az arcot. Vagdalóztam és csapkodtam percekig, amíg anya meg nem ölelt és nem kezdett el csitítgatni. Ezt már nem bírtam. Látni az arcot, az arcot, amely izommozgás nélkül vetett véget egy életnek, egy gyermek álomnak oly korán.

Két hét telt el és szokásos esti filmezésünkhöz készültem. Telefoncsörgés, anyát keresik. Megdöbönt arcot vág, majd csendben finom mozdulattal leteszi a kagylót és mellém roskad elképedt tekintettel. „Öngyilkos lett” – csak ennyit bírt mondani. Tudtam, hogy kire gondol, de nem akartam tudomást venni a tényről, hogy megúszta a büntetését.

Nem tudtam abbahagyni a sírást csak folytak a könnyeim, és dörzsöltem a lassan, halvány vörössé váló szememet. Elővettem a kis dobozom, benne az összes emlékemmel, amit kicsi korom óta őrizgetek. Ez a kép fontos nekem. Az öcsémről készült, aki egy balesetben életét veszítette.

Bíró Dominika

Emlékek II.

„Nem gondolkodom, csak fekszem és élvezem emberi létem utolsó pillanatait, figyelek a lecsukódott szemhéjam előtt elsuhanó képekre és várom azt az érzést, ami oly régóta csalogat és édes szavaival csábít engem a túlvilágra...”

(idézve: D.G. Naplójából)

„Szokásos napjaim másoknak csak szürke foltok lennének, de számomra ez volt a mindennapi élet. Minden reggel öt órakor felkeltem, és azonosultam azzal a ténnyel, hogy álomvilágomat ott kell hagynom egy szörnyen unalmas és egyhangú napért. Mosakodtam, majd valami tűrhető öltözéket vettem fel, ami kevésbé tükrözi a fáradtságomat, mint a pizsamám. Sovány reggeli után hangtalanul csókot lehelek párom, Danyael homlokára, aki a tegnapi munka után fáradtan borult csak le mellém este. Bróker. Egy barátunk mutatott be minket egymásnak és nem tudom hogy, de belém szeretett ez a barna hajú és láng tekintetű férfi, aki azóta varázslatossá tette életemet. Ő ösztönösen megölel, így fogva tartva engem hosszú percekig. Szabadulásom eredményeként a telefonom szalvétát dobott a padlón. – Na, ez aztán nagyon kellett ide! – csattantam fel.

... A munkahelyem csak egy egyszerű íróasztal, rajta korának egyik csúcs notebook-ja és körülötte a családom, barátaim, és a párom képei, meg persze referencia munkáim. Animátornak jöttem ide, de csak egy kis helyettes mitugrász lettem valami híres ember irodája mellett. Én gyártom a gyerekeinek a rajzfilm másolatokat, a szerető-

Emlékek II.

inek a nyálasabbnál nyálasabb animációkat, és a feleségének a számos bocsánatkérő illetve szabadkozó e-mailt szolid mozgó figurák kíséretében.

Ez a férfi valahogy sose volta kedvencem az afférjai, és a hazugságai miatt. Nem egy alkalom volt mikor én szívtam miatta. Erre a reakciója általában csak ennyi volt: – Kicsi szivi nyugi van, szokj hozzá, mert ez te a dolgod! – mellékel ilyenkor számomra egy undorító mosolyt is. Munkáim így elhiheted, nem nagyon jutnak a célközönséghez és örökre ennek a felfuvalkodott bunkónak maradok a bábja.

Fáradtan hazaérve kiveszem a hűtőből az ebédem, amit csak ilyenkor este tudok elfogyasztani, és leülök végre nyugodtan mélázgatni az én aprócska, és már-már szinte jelentéktelen életemen. Gondolataim csak úgy repdesnek és én már nem is a konyhámban ülök, hanem egy másik világot hódítok meg a kis figuráimmal és győzünk, de még harcolunk, hogy teljesen eltiporjuk az ellenséges haderőt, és előre törünk és támadunk és megyünk és szúr és öl és... Csörr! Rohanok és felkapom a kagylót. A szemeim elkerekednek, a pulzusom megkétszereződik, gyorsul a légzésem és a szememből önkéntelenül is könny csordul ki... Danyaelről volt szó. A kórház telefonált, hogy megtámadták, és nem sok van neki hátra a belső sérülései miatt. Szerencsére az iratai alapján azonosították. Szédülök. Kiesik a kezemből a kagyló és én összeroskadok a kanapé mellett. Akaratlanul is ordítok a fájdalomtól és a kétségbeeséstől. Lassan tisztulnak a gondolataim és ösztönösen a cuccaimat kutatva mennék hozzá, hogy utolsó perceiben mellette legyenek és ne legyen magányos. Mezítláb, egy szakadt pólóban és egy farmerben futok a kocsim felé, és magamban imádkozok ahhoz az istenhez, akiben én nem hiszek, hogy ne vegye el tőlem. Kuplung, gáz, egyesbe a kocsi, majd gyorsan kettesbe és csikorogva elindulok a kórház felé. Hívás. A főnököm, hogy menjek be, intézzem el a... Lecsaptam és nyomban kikapcsoltam. Most nem érdekel senki más, főleg nem ez a bunkó. Kanyar! Ez meleg volt, de itt vagyok és hajtok tovább. Négyesben a kocsi, füstöl a kerék, de nem állok meg. Ötösbe és csak száguldok immár többel, mint valaha gondoltam volna. Ismét kanyar, de ez már kevésbé volt rázós. A Szabadság úton dugó. Tökéletes! Pont most?! Ilyen nincs. Kocsi leállít, kulcs kihúz, ajtó becsap és örülten szaladok az immár csak 4 utcányira lévő kórházhoz. Ég a lábam, ég a vádlim, és szúr a tüdőm. Nem érdekel! Mi lehet vele? Él még? Tudja hogy szeretem, és hogy vele akartam összeházasodni? Emlékszik azokra a napokra, amikor csak kettesben voltunk és gondtalanul hemperegtünk egy folyóparton édes romantikában, egymásnak hűséget esküdve? Ugye érezte hogy fontos nekem és nélküle nem is ér semmit az életem? Már csak két utca. Egy körforgalom állja már csak utam ahhoz, hogy Danyael haldokló testéhez borulva szerelmemet iránta kifejezzem. Zuhanok? Miért? Ez fáj... Kinyitom a szemem és az úttesten fekszem. Körbe nézek és nem értem miért kiabálnak nekem. Odafordulok és, igen, most már értem. Sikítok és menekülnék, de a testem nem mozdul. Áthajt rajtam. Nem gondolkodom már, csak fekszem és szenvedek emberi létem utolsó pillanataiban, figyelek a lecsukódott szemhéjam előtt elsuhanó képekre és várom azt az emlékképet, amelyik azt sugallja, hogy nem, nem itt fogok meghalni, egy poros utcán, miközben Danyael a kórházban szenved. De akkor ő is haldoklik? Találkozunk majd? Nem! Ilyet nem gondolhatok! Neki élnie kell. Nem lehetek önző. Legyen boldog és ne bánkódjon soha. Legyen boldog és éljen! Eluralkodik rajtam a fájdalom és nem veszek olyan gyorsan már levegőt. Spórolok. Milyen lehet a másvilág? Már nem gondolkodom... Hagyom magam és a testem lassan elhagy engem, majd örökre lecsukom a szemem abban a hitben, hogy ezzel kiváltottam az Ő életét..."

Danyael Glass vagyok. Ezt a naplót azzal a balesettel kezdem, melyet a barátnőm szenvedett el egy félreértés miatt. A történet számomra ott kezdődött, hogy a hivatalos ebéd után eltűntek az irataim. A pincér szólt, hogy egy férfi jött be értük és vitte el azzal a címszóval, hogy ő az asszisztensem. – Remek! Most hogy jutok haza? – fakadtam ki. A munkatársaimmal jutottam el a belvárosig órákkal később ahol egy telefon jött, hogy megtalálták az iratokat. Megkönnyebbültem és a rendőrségre vittem magam. Átvettem, és érdeklődtem a megtalálással kapcsolatban. Egy férfit leszúrtak és nála voltak a papírok, de a doktornak egy idő után feltűnt, hogy nem hasonlít a képekre. Azt mondta, hogy a férfi élettársát is értesítették, akinek a száma az iratok közt volt. Megköszöntem az információt és elindultam hazafelé. Nee! Ő az én, élettársam! Telefonomat előkaptam, de már késő volt. Ki volt kapcsolva. Hazasietek, de nincs ott. Telefonáltam a munkahelyére, de ott sincs. Éjjel 11 körül az idegösszeroppa-

Emlékek II. / Két lélek összeforr

nás közepette megszólal a telefonom és kétségbeesetten kiáltotok bele. –Hol vagy kicsim?! Semmi bajod?! Itthon vagyok! – hadartam. De nem Ő volt. A kórház. Meghalt. Egy balesetben. Nem értettem, de lassan összeállt a történet. Egy tévedés volt, ami ily könnyen elszakította tőlem. Miattam ment oda, mert azt hitte haldoklom. De nem én voltam ott. Sose fogom elfelejteni... Most már nem gondolkodom rajta. Csak gyötör a lelkiismeret, hogy én vagyok a felelős egy olyan ember haláláért, akit mindennél jobban szerettem.

Bíró Dominika

Két lélek összeforr

A nyár utolsó napja. Nyolc óra tíz perc. A barokk kastély valaha volt fényét veszítve áll az erdő szélén, egy fiú az első emeleten, nyitott ablak mellett.

– Ez nem fog működni köztünk, sajnálom, de nem illünk össze, rendes srác vagy, meg minden, de nem tudnék beléd szeretni, és nem akarlak áztatni. – hallotta tíz perce. A sarokban összetört telefonjának darabjai merednek a négy égtáj felé. Kint elered az eső.

– Szia, gondolkoztam azon, amit mondtál tegnap, és rájöttem, hogy szeretlek... Kérlek, ne tedd le a telefont, ha nem szeretnél velem lenni mondd meg, és békén hagylak, csak néha fussunk össze.

– Én is szeretlek! És látni akarlak!

– A régi kastélynál fél óra múlva! – a vonal megszakad.

– Szeret... Váááá! – kiáltja a srác, majd belebokszol a levegőbe. Kinéz az égre, a felhők ontani kezdik magukból a nyár utolsó nagy csapadékát.

Üresek a folyosók a néptelen kastélyban, és szomorúak a falak. Az egykori múzeum helyett most csak romok maradtak itt, amit először a hontalanok vettek birtokba, majd a huligánok, akik kiűzték a hajlékukból az itt tartózkodó embereket. A falakat lefűjták festékekkel, némely egész szép, de a legtöbb idéltlen firka, vagy tag. A fiú megáll és rágyújt. Úgy gondolta kilencig marad, de annyira esik az eső, hogy nem indul el, ha addig nem áll meg. A fiú öt perc múlva érezte, hogy más... Vicesebb lett minden.

Felöltözött, és összeszedte magát, borotválkozott, és maradt még húsz perce. Lement, és kocsiba ült. Az eső annyira szakadt, hogy alig látott ki az ablakon. Zenét rakott be, és kivárt. A főúton gyorsított, mert nem látott senkit.

Beért a kastély parkjába, és meglátta a lányt egy fa alatt.

A fiú röhögve futott végig a folyosókon, focizott az ott hagyott cuccokkal, majd elsírta magát a telefonja miatt. Szerette a mobilját. Visszament a darabjaiért, és kinézett az ablakon a kastélyparkba. Sarkon fordult, és rohanni kezdett.

A lány egy fa alatt állt. Nézte a közeledő kocsit. Talán nem jól döntött, de érezte, hogy pár pillanat múlva kiderül, amikor a karjába zárja, és nem ereszti. A kastély ajtaja kivágódott, és megjelent egy fiú. Az esőben jól kivehető volt a profilja, ahogy lerohant lépcsőn. Épp a kastélyt és a parkot elválasztó úton rohant végig, amikor a kocsit elütötte. A sofőr fékezett, és elrántotta a kormányt. A fiú fejével betörte a szélvédőt, és leesett a kocsiról, ami irányíthatatlanná vált, és a falnak ütközött. A sofőr kirepült és a falnak csapódott. A lány pedig csak állt, és állt megkövülten... Rájött, hogy rosszul döntött...

Bata Gergő

Quo vadis? - Merre mész?

A Carfax kastélytól nem messze állt az elmeógyógyintézet, nyugodt helyen. Egy reggel, szép napos reggel kinyílt az egyik gumival bélelt szoba. Dr. Stella, akire mind az ápoló személyzet, mind a betegek felfigyelnek, az ételt hozza be az egyik betegnek. A beteg nyugodt szemmel néz fel a világra, nem pislog, mozdulatlanul fekszik, nyitott szeme az ajtót fürkészi. Dr. Stella leteszi az ételt, majd mormog pár biztató szót a betegnek, aztán kimegy. Dr. Stella, bár nem ez az eredeti foglalkozása, mégis nagyon szeret itt lenni. Kopogtat az ajtón, és bemegy Dr. Veidt szobájába. A doktor az egyik heverőn ül, mellette az egyik betege meztelen testtel bámul a semmibe, miközben Dr. Veidt gyönyörködik benne. Mikor meglátja Dr. Stella-t, felöltözteti a beteg nőt és utasítja, hogy visszaviheti a beteget a szobájába. A nő pont azt az emeletet kapta, ahol a legnagyobb a téboly. Állandó ordibálás, és iszonyatos bűz Dr. Stella visszamegy a főorvos szobájába.

– Mindenki megkapta a reggelit? – kérdezi Dr. Veidt.

– Igen, mindenki.

– Nem mindenki... Én még nem...

Dr. Stella idegesen néz, a betegre, mikor bemegy, hogy kihozza a reggeli maradékát. A beteg nem ette meg a reggelit. Ugyanazzal az arccal néz, ahogy reggel. És este is ugyanazzal néz. Már három napja, hogy a beteg nem eszik, nem iszik, és nem beszél.

Dr. Veidt-nek is feltűnik, hogy a beteg férfi még mindig szomorú. Annyit tudnak róla, hogy egy hónapja szállították be, miután a szerelme meghalt

Mivel nem vizsgálták meg, nem tudhatják, hogy mi a baja, de Dr. Veidt hitt Dr. Stella elméletében, hogy a szerelmi bánat miatt. De Dr. Veidt szerint már nincs nála neurotikus elváltozás. Összehívják az orvosokat, hogy tanácskozzanak a betegről. Vannak páran, akik rossz néven veszik a hallgatását, azt mondják, hogy rosszabbodott az állapota, vannak olyan orvosok is, akik azt javasolják, hogy menjen levegőzni, mert nagyon viaszszárga lett a bőre.

Így hát kiviszik a levegőre, és visznek ki vele ennivalót is, azt gondolják, hogy talán a friss levegőn megjön az étvágya.

Miután az orvosok kijönnek, és megbizonyosodnak arról, hogy az étel eltűnt, és a beteg is jobban néz ki, arra gondolnak, hogy talán a bezártság teszi. Nem csinál semmit, azaz nem csinál semmi őrültséget. Összekészítik a cuccait, és leviszik az elmeógyógyintézet elé. Esőfelhők lepik el az eget, és nemsokára égi háború kezdődik. Az elmeógyógyintézet falai közt kiosztják a pompás ebédet. Ez a legjobb időpont, hogy Dr. Stella, és Dr. Veidt együtt legyenek. Dr. Veidt módfelett szomorú amiatt, hogy a betegek többsége teherbe esett. Főleg, mivel az ápoló személyzetet nem tarthatja megfigyelés alatt. Így sem tudják hová rakni a sok gyereket, akiknek a pincében már nincs hely

De Dr. Veidt ebben is pozitívumot lát: legalább előre pótolva van az ápoló személyzet.

Hullani kezd az eső. Az arra járó gazdag, angol urak, meg-megállnak a beteg férfi előtt. Az elhaladó lovaskocsik is megállnak, a kocsisok néha szóra is méltatják az elmeógyógyintézet előtt ülő férfit.

– Jó uram. Merre megy? Nem jó látni, hogy új ínséges időkben testét megannyi betegségnek teszi ki. Ha óhajtja elviszem.

Franklin a Carfax kastély inasa megy arra szép kocsijával, mikor meglátja a beteg, elázott férfit. Szeme alatt patakokban folyt az esővíz, szép barna szemei üresen csillognak csukott szemhéjai alatt, amiket Dr. Stella csukott le.

– Szép jó napot Mylord. Örömmel látom önt könnyáztatta szemmel ezen rémes börtön előtt, mivel ez azzal a szerencsés gondolattal kecsegtet, hogy elméjében újra rend van.

– Franklin felrakja a beteg embert a kocsira, majd egyenesen a kastélyba robog vele. Ott megáll felviszi a kórházból küldött holmikat, majd a beteg embert a hóna alá véve a kastély mögötti tágas rétre megy. A délutáni esőben nem látszik jól, hogy a rét közepén álló fűzfa tövében egy sírkő áll. Franklin egyenesen a sírkőhöz vezeti az ott vendégét, és a fának dönti.

Quo vadis? - Merre mész? / Nehéz mesterség

– Oly jó itt látni önt Mylord. Remélem nem veszi tolakodásnak, hogy ide hoztam, gondoltam gyógyulásának első óráit a hőn szeretett szerelmétől való búcsúzás teljesítheti ki, miáltal új élet várhat önre, és ránk. Ha kell valami, csak szóljon. Addig is bemegyek teát főzni. Tudom, kimerült, még a szemeit sem tudja kitérni, ezért még egyszer bocsánatot kérek, hogy a friss gyógyulás küszöbén fájdalmas búcsúra készítetem.

A beteg ember a sírra dől, a nap pedig ezer pompájában virágozni kezd. A távolodó Franklin nem is tudja mekkorát tévedett. Hiszen szeretett gazdája számára a fájdalmas búcsú az őt körülvevő világnak szól, nem pedig a szeretett hölgynek, akivel épp most készül egyesülni, a holtak birodalmában.

Bata Gergő

Nehéz mesterség

A szoba füstös félhomályba burkolózott, a két apró bukóablak alig engedte át a kinti levegőt és a fényt. A kopottas polcokat könyvek sokasága borította a legnagyobb összevisszaságban. A kaotikus állapot az íróasztalra is kiterjedt. Dohánymorzsalék szóródott szét a repedezett tölgyfalapon, hamukupacok társaságában. A bútor főhelyét rozzant írógép foglalta el, mellette üres lapok heverték. Akadt még ott a jótékony félhomályban egy sakktábla, egy elfeledett, megviselt biblia, néhány szótár, egy félig üres borospalack dugó nélkül, egy pohár kávé, és féltucatnyi kézzel sodort cigaretta. Az áporodott levegőjű, sötét helyiség egy nincstelen író olcsó szállásának összes jellegzetességét magán viselte.

Gábor gyűrönten ébredt öntudatra hosszú álmából. Túl sokat talált aludni, ami legalább annyira megviselte, mintha szokásához híven, álmatlanul töltötte volna az éjszakát. Megmosakodott, aztán a tükörbe nézett. Borostás, fáradt arcú férfi nézett vissza rá, látszatra harminc és negyven év közötti. Sokat csalódott emberek megtört pillantásával mustrálta magát. Nem tetszett neki a látvány, vállat vont; belátta, jelen pillanatban nem sokat tudna rajta változtatni.

Megreccsent a lába alatt a padló, ahogy visszament a szobába, majd az öreg szék szintén, amikor ráült. Papírt fűzött a gépbe, belekortyolt a kávéba, majd cigarettára gyújtott. Várta, hogy a gondolatok előtörjenek agyából, és megtöltsék a fehérséget. Különleges alkalomra szánta a legújabb novelláját.

Tudta, nem lesz könnyű dolga, mert a pályázat fődíját nem adják oda csak úgy egy ismeretlennek, az amatőr írók parttalan tömegéből. Valami eredeti és nagyszabású ötletre volt szüksége, amely meggyőzi a bizottságot, hogy új csillag ragyogott fel az irodalom égén. Megkordult a gyomra, ami visszarántotta a komor valóságba. A hűtő üresen kongott. A minap választania kellett: bor és cigaretta, vagy ennivaló. A kényszerű döntés végül káros szenvedélye kellékeire esett, noha tudta, hosszútávon ennek fájó következményei lesznek.

Éhesen azonban még mindig könnyebb írni, mint cigaretta nélkül. Kortyolt egy kis bort, aztán megint a füstölni valóért nyúlt. Ismét elkalandozott, képzeletben visszatekintett a századelő nagyjaira. Van, ami száz év alatt sem változik. Egyik nagy kedvence, Mikszáth is sokat nélkülözött Pesten annak idején, villant az agyába. Olyan nyomorban élt, hogy már nem tudott a felesége szemébe nézni. Úgy érezte, méltatlanná vált az asszonyhoz, aki nem érdemelte meg az ínséges életet. Azt hazudta neki, valaki mást szeret, aztán elvált tőle, és hazaküldte a szüleihez. Később, amikor a csillaga mégis felragyogott, ismét feleségül vette.

„Szerencsés bolond!” – állapította meg savanyún.

Gábor gondolatai az ő Mauks Ilonájához, Keresztesy Annához szálltak. Akárcsak Mikszáthnak, neki is muszáj volt hazudnia a szerelmének, hogy az ne kösse magát egy nincstelenhez.

„Anna!” - sóhajtotta magában.

Nehéz mesterség

Sohasem látott még hozzáfogható nőt. Egyesítette magában a szépség és az ész csodás párlatát. Ha belépett valahová, megállt az élet, belső ragyogása mindenkiben örömet, és felajzott kíváncsiságot ébresztett. Olyan volt, mint egy földre szállt istennő, aki csak látta, közelebből akarta ismerni.

Gábor egy kávéházban pillantotta meg először. A szíve rögtön a torkában kezdett dobogni. Sohasem tartozott a tolakodó férfiak közé, ezúttal azonban önmagát meghazudtolva odalépett az asztalához, és bemutatkozott, Anna pedig sugárzó mosollyal üdvözölte. Fény derült közös szenvedélyükre, az írásra, és attól fogva elválaszthatatlannok lettek. A szerelem örvényként ragadta magával a férfit. Minél többet találkoztak, Anna annál jobban tisztelte és szerette, míg ő egyre erősebben érezte, hogy személye milyen kevés, és méltatlan erre a szerelemre. Társa mindenből a legjobbat érdemelte, ám ő ezt képtelen volt megadni neki. Alig telt el a nyár, véget vetett a románcnak, ám belül úgy érezte, kitépett egy darabot a lelkéből.

Anna meddőnek tűnő erőfeszítéseket tett, hogy legalább a barátságukat fenntartsa, ezért tovább leveleztek egymással. Amikor a férfi a tőle érkező sorokat olvasta, mindig felvillant benne ajkának tüze, és az elvesztésével járó fájdalom, mégsem volt ereje felbontatlanul kidobni az üzeneteket.

Időközben Anna sokat fejlődött, egyre szebben írt, érezhetően utat tört a tehetségé. Amikor elküldte hozzá javításra azt a novellát, amelyet a pályázatra írt, Gábort lenyűgözte a műve. Szerelme mondatai a szívét marcangolták. A férfi idejét sem tudta, mikor olvasott utoljára ilyen szépet. Anna egy régi családi tragédiát vetett papírra, annyira hitelesen, hogy az ember beleborzongott. Nem sok javítanivaló akadt rajta, és szinte biztosnak látszott, hogy az elsők közé kerül.

Gábort erre a gondolatra indulat fogta el, maga sem értette, miért. Aztán ráébredt, a földj segítene, hogy visszakaphassa a lányt. Tanácstalanul forgatta az ötletet, és alaposan megszemlélte minden irányból.

„Ha győzők, nagy összeget nyerhetek, ami visszaadná elvesztett méltóságomat, és az adósságok rendezésében is segítene” – villant az agyába.

Kedvét szegte azonban a tény, hogy már a kezében tartotta a vélhetően győztes művet. Ösztönei azt súgták, Anna fog nyerni, hacsak nem ír az övénel is külön novellát – ez viszont lehetetlennek tetszett.

Gábor epésen felkacagott a gépbe fűzött papírlapot bámulva. A Sors fintorának tartotta, hogy épp azt az embert kell túlszárnyalnia, akit a legjobban szeret.

„Ilyen is csak ágról szakadt írókkal, és koplalástól fénylő szemű regényhősökkel eshet meg” – állapította meg némi iróniával.

„Romantikus ostobaság” – tette hozzá lekicsinylően. – „Megküzdök álmaim asszonyával, hogy méltóvá váljak hozzá.”

Ennek ellenére tudta, képtelen lenne a tükörbe nézni, ha meg sem próbálná.

Anna a lelkiismeret gyötrődéséről írt, múltbéli bűnök árnyáról, és halálról. Neki nem maradt más, mint a szenvedély hatalma, a másik ember iránti sóvárgás szavakba foglalása. Pontosan maga sem tudta, mikor fogott hozzá, de ujjai észrevétlenül kopogni kezdtek a billentyűkön. Az egyik pillanatban csak ült maga elé bámulva, bodor cigarettafüstöt eregetve, a következő másodpercben már írt, mint akit megszálltak.

Képzletében szerelme gyönyörű fekete haját látta maga előtt, a szája szegletében bujkáló mosolyt, amely beragyogta a szoba sötét sarkait. Káprázó szemmel idézte fel hajlékony kecsességét, törekeny mozdulatait.

A készülő történet két íróról szólt; egy férfiről és egy nőről, akik egymással versengenek a szerelem, és az irodalom színpadán. A férfinak le kell győznie a nőt, hogy visszanyerhesse azt, ami kettőjük közt elveszett. Eközben önmagán is felülkerekedve próbál olyan művet alkotni, amely mindenki másét háttérbe szorítja. Saját életéről írt, ugyanakkor azt a helyzetet is átérzte, amelyben Mikszáth intett a feleségének istenhozzádot. Főhőse élete és pályafutása összekeveredett a lapokon a nagy íróéval. Láthatatlan párhuzamokat szőtt karaktere sorsába, aki kímélni akarta imádotját a szenvedéstől.

A történet egyre erősödött, terebélyesedett. Lelke csatornáiból megeredtek, majd hömpölygő folyóvá duzzadtak a keserű gondolatok. Észre sem vette, hogy lement a nap, ahogy azt sem látta, amikor felkelt. Ha nagyon szédült

Nehéz mesterség

ivott egy korty bort vagy egy kis kávét, és szívta a cigarettákat számolatlanul. Megfájdult a feje és a gyomra, de nem törődött vele. Elragadta az alkotás heve, amely minduntalan kitört rajta, amikor formába öntötte elképzeléseit. Ilyenkor megszűnt számára a külvilág, csak a saját belső hangjára figyelt. Olyanná vált, mint egy sérült madár: meg sem mozdult, lélekben mégis együtt szárnyalt a széllel.

Mire az utolsó bekezdéshez ért, nagyon elfáradt. Alig tudott a rozzant széken ülni, végtagjai elgémberedtek, ám fantáziája ismét meglódult. Képzeltben a díjkiosztó gálán találta magát, ahol jól öltözött tömeg gyülekezett.

Főhőse – vagyis, hát ő maga – a nézőtér szélén foglalt helyet, tekintete mindegyre Annáét kereste. Végre megtalálta, és pillantásuk, ahogy szeretők kezének összekulcsolt ujjai, egy végtelennek tűnő pillanatra eltéphetetlenül egybeforr. A színpadon zajlottak az események. A műsor ment a maga útján, de ők csak nézték egymást, tudomást sem véve a zsűri elnökéről, aki a győztesek nevének felolvasásához ért.

Az író egy teherautó dübörgése rántotta vissza a valóságba, ahogy elrobgott a ház előtt.

„Talán megpróbálhatnám a boldog befejezést...” – döbönt rá Gábor.

Habozni kezdett. Egyszerű megoldás lett volna vidám véget kanyarítani, de elbizonytalanodott, vajon tetszene-e a zsűrinek. Nem beszélve arról, milyen elbizakodottnak tartanák, ha a történetében kikiáltaná magát a verseny győztesének. Gondolatai vadul zakatoltak, düh kerítette hatalmába, hogy pont a célegyenesben akadt el.

„Hogyan szőjem úgy a fonalat, hogy a bírák is elégedettek legyenek, és a történet se váljon sablonossá?” – kérdezte magától.

Aztán persze rájött, az a legjobb befejezés, ha nincs befejezés, és bizonytalanságban hagyja a kíváncsiakat, a képzeletükre bízva a megoldást. Elmosolyodott, és fejét az asztalra hajtva, fél kézzel leírta az utolsó mondatokat. Szeme ismét lecsukódott.

A tágas könyvtárterem nyüzsgött a jól öltözött férfiaktól, és nőktől. Gábor próbálta leplezni rémületét, de zavarba jött, mint mindig, ha tömegben találta magát. A legjobb ruháját viselte, de úgy érezte magát, mint a vidéki szegény rokon. Közben helyet foglalt a hátsó sorok egyikének szélén, tekintete vadul kutatta Anna alakját, de sehol sem sikerült felfedeznie. Nyugtalanul izgett-mozgott, a körülötte hullámzó hangzavar tompa duruzsolással csendesült. Nem tudta mire vélni, hogy sehol nem találja szíve királynőjét.

A pódiumon egymást követték az átadó eseményei, de ő semmit sem érzékelt belőlük.

Kétségbeesés mardosta a szívét. Hol van Anna?! Lehet, hogy végül nem nevezett be az írással? Mindig olyan bizonytalan volt magában, egy percig sem akarta hinni, hogy akár a győzelemre is esélye lehet. Pedig mennyit győzködte a tehetségéről! A férfi azzal próbálta vigasztalni magát, hogy talán csak késik, de lelkén egyre inkább eluralkodott a vigasztalanság.

Hirtelen kinyílt az egyik oldalajtó, és belépett rajta, Ő.

Gábor felpattant, miközben meglódult a terem a szeme előtt. A nő egy férfi mellett érkezett, aki vonzó volt és jól öltözött. Sugárzott róla a gazdagság és az önelégültség.

A bemondó épp a győztesek nevét kezdte el sorolni. Az első helyezetthez érve hatásszünetet tartott:

– És végül következék az első helyezett, aki nem más, mint...

Gábor csak a férfit bámulta Anna oldalán.

A nő kísérelje ő maga volt; egészségtől ragyogva, jóllakottan, és elégedetten.

„Tébolyult káprázat!” - hebegte felindultan.

Nem nincstelen senkiként állt szíve hölgye mellett, hanem a sikeres emberek magabiztos fölényével, mintha egy másik életből, és egy másik világból jött volna. Az elgyötört író érezte, hogy kifogy a levegőből, mind jobban fojtogatja valami. Valósága jóvátehetetlenül felbillent, aztán, mint a kártyavár, összeomlott.

– ...az első helyezett, aki nem más, mint Szilvási Gábor!

Az író a padlón fekvé tért magához, görcsbe szorult ujjai a parketta sötét repedéseiben próbáltak megkapaszkodni. Tagjait leírhatatlan fájdalom járta át. Elkerekedő szemmel nézte, ahogy a szoba sarkából felé kúszik a sötétség.

Nehéz mesterség

Az írógépbe fűzött fehér papír vakon meredt a semmibe, a manzárdlakás magányos lakójának egyetlen sort sem sikerült ráírnia. Fejben készen állt a történet, de az ujjai erőtlennek bizonyultak.

Nem kellett volna elküldenie Őt akkor, azon az esőtől és gondoktól terhes őszi napon, most már tudta. A büszkeség bűnébe esett, eltiporva társa érzelmeit. Ő nem Mikszáth, hiába akart azzá válni. Az írás nehéz mesterség, talán ha más hivatást választ, nem kellene egyedül meghalnia. Lehetett volna az a jól öltözött, elégedett férfi Anna oldalán, aki azért utazik Kaposvárra, hogy átvegye a fődíjat. Nem falná fel a láz és a koplalás. Bár ne küldte volna el...

„Anna, hol vagy ilyenkor?” - suttogta.

Föl akart tápázkodni a padlóról, de még a kezét se tudta kinyújtani. Mozdulni sem bírt, csak feküdt beletörődően. A fájdalom lassanként elmúlt, a sötétség pedig egyre közelebb hömpölygött, bekúszott az elméjébe. Elmosolyodott, pislákoló tudata visszaröpítette abba a nem létező könyvtárterembe, ahol boldogan indult a pódium felé. Immár ő volt az a Gábor, aki ott állt büszkén, Anna oldalán. Mindketten boldogságtól ragyogtak. A falióra részvétenül ketyegett, és a férfi szíve lassacskán lemaradt a ritmustól.

Napokkal később, álmatag mosollyal az arcán találtak az íróra a kihúlt, fagyos szobában. A komor halottkém közönyösen állapította meg a halál tényét, a háziúr gyászos képpel a kezét tördelte. Sosem tudta, mikor van távol a lakója, magyarázta mentegetőzve a mentősöknek.

– Csak az írógép kattogásából lehetett észrevenni, ha otthon tartózkodott – tette hozzá.

Szilvási Gábor, író és költő, mit sem érzékelt e földhöz ragadt beszédből. Vonásai elernyedtek, semmibe révedő tekintete az írógépbe fűzött üres papíron nyugodott, melyen a soha meg nem írt történet sorait egyedül csak az ő szeme láthatta.

Bukros Zsolt

Téli mese

1.

Tizenkét éves koromban északra rendelték apámat, Ivan Jefremovics Bartolovot egy Szverlov nevű település rendőrkapitányának. Kétemeletes házat kaptunk az államtól, melyből anyám, Irina Danilovics rövid idő alatt igazi otthont varázsolt.

Eleinte nehezen ment a beilleszkedés az iskolában, de leküzdöttem osztálytársaim távolságtartását, akik apám beosztása miatt tartottak tőlem. Így sem sikerült mély barátságokat kialakítanom. Nem viselkedett ugyan senki ellenségesen, mégis légüres tér vett körül.

December hatodikán, az ortodox egyház Szent Miklós ünnepén olyasmit láttam, ami kitörölhetetlenül az emlékezetembe vésődött. Szobám zúzmarás ablakából a kilencéves Nagyezsda Szemjont figyeltem, aki télapóruhát viselő férfival haladt az utcán, kézen fogva.

A Szemjon-lányok hárman voltak: Vera, Nagyezsda, Ljuba – hit, remény, szeretet–, akik közül a legidősebbel, Ljubával egy osztályba jártam. A hollófekete hajú lányt hazakísértem néhányszor, így a húgocskáival is összeismerkedtem.

A télapóruhás idegent helybélinek véltem, de elképzelni sem tudtam, ki lehet. Hosszú, piros köpenyt, ugyanolyan színű puttonyt, sűrű, fehér parókát és álszakállat viselt. Látványában nem lehetett felfedezni semmi ijesztőt, mégis balsejtelem fogott el...

Annyira erősen néztem kettejüket, hogy a kislány megérezte. Feltekintett ablakom felé, és integetett. Amikor visszaintegettem, a kíséretében lévő férfi egyenesen rám meredt.

Bár messze voltak, úgy éreztem, pillantásából földöntúli gyűlölet sugárzik. Az a képzetem támadt, az ismeretlen mindjárt a szobámban terem, és rossz dolgokat tesz. Balsejtelem fogott el, ami azt súgta, rám és a kislányra sötét jövő vár. Ezt tehetetlenség követte, mert megsejtettem, mire leérek, nem fogom megtalálni őket.

Mégis lebírtam benuzságomat, és kabátomat felkapva kirohantam a házból. Az égen hófelhők kavargtak, a nyakamba szórták terhüket. Nem tántorítottak el, a hideg ellenére a nyomukba eredtem. Görcsbe szorult gyomorral meneteltem az ítéletidőben, végtelenül sokáig, míg végül feladtam. A kavargó hózáporban az orromig se láttam. Jó óra múltán keveredtem haza, ahol szót sem ejtettem a dologról. Szüleim a materialisták közé tartoztak, beszámolómat a képzelet szüleményének tartották volna.

Estére kiderült, Nagyezsda nem tért vissza az otthonába, kétségbeesett szülei a rendőrséghez fordultak. Beállt az éj, mire az egyik járőr a kislány élettelen testére talált. Apám személyesen ment ki a város szélén fekvő, elhagyott kőbányához, mit sem törődve az ünneppel. Szüleim kihallgatott beszélgetéséből megtudtam, a gyilkos egy szuronnal végzett Nagyezsdával. Apám megfogadta: addig nem nyugszik, míg el nem kapja a tettest.

Nemcsak a Szemjon-családra, egész Szverlovra gyász borult.

A tragédia felébresztette a helyiek lelkében lappangó idegengyűlöletet. Az emberek komor arccal jártak-keltek, résnyivé szűkült tekintettel figyeltek minden ismeretlent. Én azonban úgy véltem, a bűnös közöttük van, de bölcsőbbnek láttam hallgatni. Arról a gyanúmról sem beszéltem, hogy jövő ilyenkor talán én következem. Ha megérzéseim nem lettek volna elegendőek, egy héttel a rémtett után a párnámon piciny, szív alakú medált találtam N. Sz. monogrammal, melyet a kislány mindig magánál hordott.

Aki odatette megölhetett volna, de csak figyelmeztetni akart, hogy én leszek a következő.

2.

Egy esztendőm maradt felkészülni. Magam sem tudtam, miért, a helyi könyvtárba kezdtem járni, hogy a Téalapó mítoszt tanulmányozzam. A szentek életével foglalkozó kutatók rengeteg anyagot halmoztak fel, Miklós püspökről, melyek legfőbb alapját az Arany Legenda nevű kódex képezte.

A jeles egyházi személyiség karrierje Anatólia fővárosában, Myrában kezdődött, ahol rendszeresen váltogatták a klérus vezetőit. Kétszázhetvenben az egyház tagjai nem tudtak megegyezésre jutni a püspöki címért vívott

Téli mese

versengésben, végül az egyik főpapnak álmában látomása támadt, melyben azt a sugallatot kapta, hogy a városkapun elsőként belépő, felszentelt szerzetest kell megválasztani. Ekkor érkezett Miklós pap, akit rögtön püspökké neveztek ki.

Az egyházmegyét nagy gonddal és erős hittel igazgatta. Mindenkiel jótékonykodott, szerette és segítette az embereket, kiváltképp a gyerekeket és a szegényeket, ráadásul tettei gyakran csodákkal párosultak.

Ezek még a halála után sem fogyatkoztak, egyik történet szerint egy házaspár azért imádkozott a szenthez, hogy utóda szülessen. Fohászuk meghallgattatott, az ég fiúgyermekkel áldotta meg őket, aki fölcseperedvén tengerre szállt apjával, hogy hálából díszes fogadalmi kelyhet vigyen Miklós myrai templomába. Útközben a gyermek éppen ezzel akart vizet merni a tengerből, amikor a hullámok közé veszett. Vigasztalhatatlan apja a történetek ellenére teljesíteni akarta fogadalmát, de kénytelen volt sokkal egyszerűbb kelyhet tenni az oltárra, amit azonban egy láthatatlan kéz lesöpört onnan. A férfi halottnak vélt kisfia szaladt be a szent helyre, kezében az eredeti ajándékkal. Azt állította, amikor a vízbe zuhant, Szent Miklós az ölébe fogta és megmentette. Egy másik história szerint, amikor egy gonosz kocsmáros cefrével telt hordóba fojtott három kisgyereket, Miklós püspök feltámasztotta őket, miközben gyilkosuk a rettegéstől szörnyet halt.

Minél több információt szereztem a Téaló figurává szelídült püspökről, annál inkább úgy éreztem, hogy küldetésemet neki kell rendelnem. Ha csakugyan hiszek benne, és hozzá imádkozom, talán a szörnyeteg fölé kerekedhetek, aki épp az ő bőrébe bújva gyilkol.

A könyvtárost Alekszej Kozlovnak hívták; egérképű, kiálló fogú emberke volt, aki némi nyugtalansággal próbálta kifürkészni nem mindennapi érdeklődésemet, én azonban megőriztem titkomat.

Nagyezsda halála óta semmi sem bolygatta fel Szverlovot. Apám és a keze alatt dolgozó apparátus továbbra sem talált nyomot. Nagyezsda nővére, Ljuba feketében járt, úgy tűnt, örökre eltűnt arcáról a mosoly.

A naptár lapjai gyorsan peregték, a kalendárium rövidesen megint decembert írt. Vészterhesen közeledett a nap, amikor végzetem lesújt rám.

Az utolsó éjen álmomban a helyi templom főhajójában álltam, és az egyik Szent Miklóst ábrázoló ikon a szemem láttára megelevenedett. Ijedtemben felkiáltottam, bár tekintetéből szeretet sugárzott. Eltöltött a végső, megmagyarázhatatlan bizonyosság, hogy győzni fogok, a következő pillanatban pedig veritékben úszva felriadtam.

Kora hajnal volt, szüleim az igazak álmát aludták.

Agyam motollaként járt, egy belső hang azt súgta, fegyvert kell szereznem.

Nesztelenül apám szolgálati autójához osontam, mert eszembe ötlött a kesztyűtartóban rejtőző Makarov, amit mióta kinevezték kapitánynak a kezébe sem vett többé.

Nem láttam be, mi bajt okozhatna, ha egy időre kölcsön veszem, hisz még a hiányát sem fogja észrevenni. A gondolatot tett követte, majd szobámba surrantam, és órákkal később eljártam, mintha akkor ébrednék. Reggeli után valami ürüggyel elszabadultam hazulról, és a kint dühöngő hóesésbe vettem magam.

Fogalmam sem volt, a gyilkos a nyomomban van-e, de mivel nem ért támadás, úgy döntöttem, megmelegszen kicsit a könyvtárban.

Kozlov fintorogva vette át kabátom, hogy a ruhatárba tegye. Bizonyára abban reménykedett, az ünnepnapon korábban bezárhat, bosszúságát leplezni sem próbálta.

Az olvasóteremben felengedtem, az órák repültek. Majdnem felugrottam, amikor az egérképű könyvtáros megjelent, és közölte, hogy záróra van.

Felvettem a kabátomat, aztán magam mögött hagytam a roskatag épületet, amely megdőlni látszott a szélben. Amikor kiléptem az utcára fehér kavargás fogott körül.

3.

A Makarov gyógyírt jelentett nyugtalanságomra, lélegzetem páráként gomolygott. Céltalanul az utcán kóboroltam, felkínáltam magam gyilkosomnak, de semmi sem történt. Esteledett, mivel alig éreztem tagjaimat, úgy döntöttem, hazamegyek, mert szüleim aggódhatnak, hol késlekedek, ahelyett, hogy a csizmában dugott ajándékokban gyönyörködnek.

Téli mese

Házunk sötétbe burkolózva állt, amire nem erre számítottam. Úgy dukált volna, hogy égjenek a villanyok, baljós érzés fogott el. A kulcsot – mint mindig – a lábtörő alatt találtam, magyarázatot pedig odabent, miután fényt gyújtottam. A nappaliban levél várt anyámtól a lehajtott fedelű zongorán.

„Drága, Misám!

Nagy baj történt. Moszkvai bűnözők próbáltak átjutni Szverlovon. Apád meg akarta állítani őket, és tűzpárbajba keveredett velük. Rejtély, miért, de nem tudott védekezni ellenük.

Őt lövést kapott, élet és halál közt lebeg. Az orvosok próbálják az állapotát stabilizálni, hogy megműthessék. Később felhívlak, ahogy tudok, jövök, de most nem hagyhatom magára.

A hűtőben találász enni, ha megéheznél.

Csókol anyád, Irina.”

Álltam, kezemben a levéllel, és úgy éreztem, a világ a fejemre rogyott. Világos volt, hogy az én bűnöm az egész. Ha nem lopom el a pisztolyt, apám nem vált volna élő céltáblává.

Ekkor árny bukkant fel a nappali bejáratában, fehér parókát és szakállat viselt, testét vérvörös palást fedte. Lassan felém indult, kezében szurony csillogott.

Ereimben megfagyott a vér, mégis leküzdöttem bénultságomat. Kapkodva előrántottam a Makarovot, és rászegzem.

– Állj, vagy lövök! – kiáltottam remegő hangon.

– Záróra, fiacskám! – mondta gúnyosan.

Amikor megrántottam a ravaszt, a pisztoly üresen kattant. Már tudtam, ki ő, bár az álcája jól takarta. Csakis Kozlov lehetett, egyedül neki adódott alkalma kivenni a fegyverből a töltényeket. Talán megérezte a kabátom súlyán, hogy benne lapul, amikor a ruhatárban felakasztotta.

Biztosan megfigyelt, és kulcsot szerzett az otthonomhoz, amit szüleim mindig a lábtörő alatt hagytak. Másként nem tudott volna bejutni, hogy Nagyzezsda medálját a párnámra tegye.

Miután kivette a töltényeket, másolt kulcsával belopózott a házba, és várt, mint pók a hálójában. Mosdatlansága bűze megcsapta arcomat. Ekkor fény töltötte be a nappalit.

A világosság egy természetes, vörös palástot viselő alakból áradt, akinek ősz haja és szakállja egyszerre sugallt magas kort, és időtlenséget. A gyilkos sóbálvánnyá vált, aztán sikolyra nyitotta a száját, de ajka némaságba dermedt. A váratlan vendég csupán egyetlen mozdulatot tett, mire láthatatlan rezonancia terjedt szét a térben.

A levegőben suhanó penge kétujjnyival a torkom előtt állt meg.

A könyvtáros kezében szorongatott szurony a visszájára fordult, és Kozlov saját magát nyársalta fel. Néhány percig a padlón vonaglott, aztán kiszenvedett. Percekig tartott, mire megmozdultam, hogy köszönetet mondjak megmentőmnek, de addigra eltűnt, mennyei fény ragadta el.

A sarokban álló telefon csörgése megtörte a pillanat varázsát, de ahogy felé botorkáltam, megéreztem, a csoda még nem ért véget. Anyám hangja hallatszott a kagylóból:

– Valami különös dolog történt, Misa... az apád... az apád egyszerűen lábra állt! Amikor az orvosok megvizsgálták, nem találták sebeket, sőt a lövedékeket sem a testében!

– Igazi csoda – mondtam rekedten.

– Megyünk haza fiam, veszünk neked ajándékot is útközben!

– Nem kell ajándék – jelentettem ki határozottan. – Csak gyertek haza, minél előbb!

„Lesz némi megbeszélni valónk ” – gondoltam.

Ott volt például a pisztoly ellopása és a könyvtáros vérbe fagyott hullája kezdetnek, de az események fényében ezek is eltörpültek. A kandalló mellett várakozó csizmámhoz siettem.

Üresnek látszott.

Nyilván nem lapult benne sem csokoládé, sem cukor, mégis megingathatatlan bizonyossággal tudtam, találok benne valamit. Ujjaim apró dolgokat tapintottak ki. Átszellemült arccal előhúztam és lassan a tenyerembe potyogtattam Szent Miklós ajándékait.

Őt véres lövedéket, melyet apám testében az orvosok a legnagyobb erőfeszítéseik ellenére sem tudtak megtalálni.

Búcsú

Alig észrevehetően süppedt meg az ágy matraca.

Épp annyira, hogy a rajta alvó öt éves kisfiút felébressze az éjszaka közepén.

A kisfiú kis szemeit törölgette. Zavarta a hirtelen fény.

Elcsodálkozva ült fel.

– Te vagy az, apa?

– Igen, kincsem, én vagyok.

– Felébresztettél. Pedig már álmodtam is valami szépet. Horgászni voltunk és én fogtam egy nagy halat és te olyan nagyon örültél és azt mondtad, hogy büszke vagy rám.

– Ne haragudj rám, kisfiam, hogy megzavartalak az álmodban. Csak utoljára látni akartalak.

– Miért? Elmész? Hiszen még csak most jöttél. Már hiányoztál. Olyan sokáig nem láttalak. Anyu is csak este ért haza. Egész délután a nagyi volt velem. De nem volt vele olyan jó, mint szokott, mert folyton sírt. Mint az anyu is. Képzeld! Tudod, mi történt ma az óvodában?

– Mi, kisfiam? Mondd el!

Szóval, kint az udvaron játszottam, amikor az óvónénim odajött hozzám, megölelt és azt mondta, hogy annyira sajnálja és aztán sírva bement az udvarról. Utána az anyu jött ki és ő is sírt.

Az apa mélyet sóhajtott, szája széle keserűen elhúzódott. Szelíden a kisfiú felé hajolt.

– Ismerem az óvónénit, édesem. Gyermekkor jó barátom.

A gyermek pár másodpercig mereven nézett maga elé. Mintha valami régi emlékképet keresne az apja és az óvónénije között. Majd teljes kíváncsisággal nézett vissza rá.

– Te is sírtál, apu?

– Nem, kisfiam, én nem sírtam.

– Azért, mert te olyan erős vagy és mert a férfiak nem szoktak sírni? Én sem sírtam. Bár nem tudom, miért kellett volna.

Szóltan nézett a gyermekre, s gyengéd mosoly jelent meg az arcán. Keze mozdult, hogy megsimítsa a kis fejét, de félúton meggondolta magát, s letette a takaróra.

– A férfiak is szoktak sírni és nem is szégyen. Örömeiben bánatában sír az ember.

– Anyu délután nagyon sokat sírt – tárta szét kezeit, így mutatva tényleg mennyire is. Azt hiszem, már nagyon nehéz benn a pocakjában a baba. Várom már a hugicám. Jó lesz vele játszani. Mit is mondtatok? Mi lesz a neve? Memse?

– Emese, kicsim.

– De miért pont az? Az olyan nehéz szó.

– Hát azért lesz Emese, mert azt is olyan szépen lehet becézni, mint a te nevedet, Csabi. A fiú hirtelen a csukott ajtóra nézett, majd kérdőn a mellette ülő apjára és a legnagyobb szeretettel megkérdezte.

– Nem ébresszük fel az anyut? Biztos örülne, hogy már itthon vagy. Szegényt nagyon sajnáltam, hogy olyan szomorú.

– Hagyjuk pihenni. Erőre kell kapnia. A napokban jön a pici és hát a mai nap történtek is megviselték édesanyukád.

– Miért? Mi történt ma?

A férfi felnézett az ablakon keresztül bevilágító holdra. Felsóhajtott.

– Tudod, kisfiam, épp jöttem volna haza hozzátok, amikor pirosat kaptam a zebránál, itt a sarkon. Egy autó nem tudta bevenni a kanyart rendesen, mert túl gyorsan jött és felhajtott a járdára.

– Elütött téged, apa?

– El.

– Akkor eddig a kórházban voltál?

– Ott voltam – válaszolt elcsukló hangon.

Az anyu is ott volt veled és ezért volt itt velem a nagyi? Szegény, ő is nagyon szomorú volt.

Búcsú

Amikor megjött papa az anyuval, a papával elmentek. Pedig itt akartak maradni. Csak az anyu azt mondta nekik, hogy menjenek el, mert mindegy, hogy hol vannak, ő meg pihenni akar.

– Igen, az anyu is ott volt velem. Most mennem kell, kisfiam. Szeretnék megkérni, hogy nagyon vigyázz az anyukádra, fogadj szót neki és nagyon szeresd. A kishúgodra is vigyázz!

– Hová mész? – ült fel ágyában és kérdezte ártatlan kíváncsisággal.

– Látod azt a csillagot? – Mutatott apja az égre.

– Azt a nagyon fényeset?

– Igen, azt. Oda kell mennem. Onnan foglak figyelni benneteket. Sajnos, nem tudok tovább maradni, mert jönnek értem. Nagyon szeretlek, kisfiam. Vigyázz magadra! Holnaptól minden más lesz. Talán egy idő után anyukád mellett lesz más férfi, remélem szépen fog viselkedni veletek és lesz helyettem apukád!

– De nekem csak te vagy az apukám.

Hosszú, szótlán másodpercek következtek, a nyugalmat nem zavarta meg semmi. Az egész pillanat olyan mélyen volt a lelkükben, hogy az apa és fia közé nem férközhetett semmi.

– Tudom, kisfiam, tudom. S most aludj szépen! Jó éjszakát...

– Jó éjszakát, apu! Szeretlek. Ja, és köszönj el az anyutól is!

Holcsik Szabolcs

Cavington

Ugyanolyan nap volt, mint a többi. Meleg, tikkasztó napra ébredt a város. Kicsit talán még korábban is, mint szokott. De ez csak a kenyér és tejszállító miatt volt és nem vonatkozott mindenkire. De az ébredés kávészaga már több konyhaablakból kiosont és elterült a hajnal összes illatával. A nyitott erkélyajtó előtt ébredtem. Esténként oda ágyazok minden nyáron. Jobban jár a levegő, mint bent. Átkozott meleg a panel. Az egyre hangosodó utca kikényszerített a lustaság melankolikus állapotából. Kicsi szöszmötölés és ez, meg az után (de még közben is) azon gondolkodtam, mit is kellene csinálni. Elmegyek horgászni. De nagyon meleg lesz. Inkább nem megyek. Vagy mégis lenézzek a Zagyvára? Ott legalább kicsit hűvösebb van a víztől. Na ezt is megbeszéltük. Készülődés. Ivóvíz, szendvics, pecabot, merítőszák, haltartó. Minden megvan. De hol van a lakáskulcsom, Hová is tettem az éjszaka? Na most kereshetem. Hiányzott is nagyon. Így is olyan nyögvenyelősen beszéltem rá magam a horgászatra. Intő jel lenne, hogy nem találom? Ebédlőasztalon nincs, nagyszobaasztalon nincs, nadrágzsebben nincs. Hová az ördögbe tűnt el? Á, megvan! Na, akkor indulás! 3perc alatt kértem a lakótelep forgatagából a mezőre. De fura érzésem van! Na, a hülye parasztja nem az út közepére terelte a marhát? Most cikk-cakkozhatok a tehén lepények között. De ez is megvolt, gyerünk tovább. Kiérek a kiserdő melletti földútra és szorgosan folytatom az utam a folyóig. De, olyan fura érzésem van! Mintha otthon felejtettem volna valamit. Kulcsom? – megvan. Táská hátról le, kibontás kotorászás. Víz? – itt van. Ennivaló? – itt van. Kés? – ez lehet a vétkes elmaradó. Hol a kés? – de ez is megvan. Táská szája beköt, hátra vissza fel, go tovább. De, akkor is mintha valami hiányozna! Merítőszák? – hátranyúlok, megvan. Hát most már tényleg nem tudom mi lehet a hiány. Időközben leértem a partra. Pakolás le, ki, meg nagyon szét. Hát a horgászbot? Szabolcs!!!! Hol van a horgászbot? Egy pillanat alatt leesett a hiányérzet mibenléte. Na, te idióta! Elmentél horgászni horgászbot nélkül? Gratulálok. Gyors összeszedelőzködés és indulás haza a készségért. A rétre visszaérve még megálltam egy tehén előtt és karom széjjeltárva kérdeztem tőle: Hogy lehet valaki ekkora marha?

Holcsik Szabolcs

A tudás hatalom, viszont a nem tudás bölcsesség!

Gyakran írok a jelenről, mert egy rendkívül tanulságos kor ez, ezen kívül szeretek benne élni. Ennyi információhoz és tanulási lehetőséghez, mint ma, sosem jutott még az ember. A tanulási folyamat konzekvenciája egyszerű: felhalmozni annyi tudást, amennyit csak az ember bír, azért, hogy végül a bölcs megfejtse, semmi szüksége a tudásra. Azonban idáig a legtöbben nem mennek el. A felismerés kétségtelenül terhes, a hatalom nagy úr. Tudással rendelkezni ma befolyást jelent, a befolyás érzékelése pedig mindennél fontosabb a biztonságérzethez, hisz ettől érezzük úgy, hogy megéri élni és mindennap tenni egy adott célért.

A szanszkrit *védanta* szó azt jelenti: a *Védák vége*, a *Védák tanításának csúcsa*, egyes Veda magyarázatokban, szélesebben értelmezve azonban nemcsak a Védák végéről, hanem a tudás végéről van itt szó, hiszen olyan filozófiai kérdés nincs, amivel a Védák ne foglalkoznának. Ez nem pusztán egy információ, egy közlés, hanem analógia is. Mégpedig annak analógiája, hogy létezik olyan tudás, mely minden kérdésre választ ad és e tudásnak van vége is, a vége után pedig szükségszerűen következik valami, nem pusztán a semmi, a vég.

Pedagógiai alapvetés, hogy a pedagógia célja az, hogy megszüntesse önmagát. Ez annyit jelent, hogy amikor a személyiség már teljesen kifejlődött, a pedagógiának nincs több dolga. Mivel az egész létezés egyfajta pedagógiai eszközként és folyamatként fogható fel, ezért azt mondhatjuk, hogy a létezés célja az, hogy megszüntesse önmagát. A tudás vége, a pedagógiai folyamat vége. Persze itt nem a létezés teljes megsemmisüléséről van szó, hanem csupán jelen formában való megszűnéséről és egyben magasabb szintre emelkedéséről. A szanszkrit ezt a *moksa* fogalmával írja le. A *moksa* annyit tesz: megszabadulás anyagi köteléktől, a matéria fogságából, egy magasabb tudatosság elérésével. Egyén és társadalom levét minden olyat, amire önmaga helyzetének behatárolása és az univerzummal való összhangjának megteremtése szempontjából semmi szüksége nincs. Aztán nem tesz egyebet, hacsak azt nem, hogy igyekszik megtartani azt, ami ez után a lemeztelenedés után számára felragyog. Osho ezt a folyamatot így fogalmazta meg: „A tudás információ, a bölcsesség transzformáció, egy átalakulás. A tudást másoktól kaptad, a bölcsesség viszont a tiéd. A tudás az egót táplálja, bölcsesség viszont csak ott van, ahonnan az ego már eltűnt.” A buddhizmus a bölcs léthelyzetére azt mondja, hogy ez a buddhi, buddha-állapot, a nirvána, vagyis elsősorban a megvilágosodás, másodsorban pedig a nem lét felismerésének állapota. Jézus viszont egészen másfajta értelmezést használ, szerinte ugyanis, nagyon is a lété, méghozzá a krisztus-tudat által, a mennyek országának eljövételéjé, másképpen a szeretet felszínre törése. Ugyanezt az állapotot fejezik ki a latin eredetű *illumináció* szó, mely szintén megvilágosodást jelent, és ide rokonítható a védikus irodalomban szereplő *maha atmá* kifejezés, mely azzal azonosítható, hogy valaki *nagy lélekké*, felébredetté vált.

Az önmegvalósítás fogalmához ma az ember kétfajta utat társíthat. Az egyik szanszkrit kifejezéssel élve a *jnána*, a (lexikális) tudásszerzés útja, ezt alkalmazza közel a társadalom 90 százaléka. A tudásszerzés következtében gazdasági és társadalmi siker várható, ha az egyén azt eléri, önmegvalósítását beteljesedettnek érzi. Emelkedettebb szinten az ember a *jnána*, a tudásszerzés által a világegyetem működését igyekszik megérteni. Mindazonáltal a teljes igazsághoz sosem jut el, mivel az érzékelésen kívül eső létszférák megtapasztalására pusztán tudásszerzés segítségével nem képes.

Ez szemben áll a spiritualisták által képviselt út, a *bhakti*, vagyis a szeretet és a szolgálat útja. A bhaktiban az egyén nem felhalmozza, hanem elveti a (felesleges) tudást és átadja magát a létből kiáramló szeretetnek. Működésének középpontjában már nem az én, hanem a köz áll. Nem magát szolgálja, hanem az istenit és az isteninek végzett szolgálton keresztül az egyetemeset hozza le a világba, hogy megossza azt másokkal. Ezt az önátadást és önfeladást nevezik a keletiek *yogának*, vagyis az istenivel való kapcsolatteremtésnek.

Ma *jnána*-, tudáslicit folyik. Ráadásul a leereszkedő tudásé, nem a felszállóé. Leereszkedő tudás az, ami valakinek az aktuális létmegvalósítási szintjére húz le egy adott tudástartalmat, felszálló tudás pedig az, mely magához húzza fel a befogadót, vagyis elhatárolásra, majd tudatos lépések megtételére ösztönzi. A leereszkedő tudás megszerzése és továbbhagyományozása következtében az emberiség tudata fokozatosan veszít korábbi helyzetéből, mivel újra és újra egy egyre alacsonyabb rendű tudásszinthez ereszkedik le.

Tanulás, tudás, ismeretszerzés útján rendkívül sok dolgot képesek vagyunk megtanulni a világról úgy, hogy tu-

A tudás hatalom, viszont a nem tudás bölcsesség!

lajdonképpen nem ismerjük meg azt. Olyan ez, mint az autókereskedő esete, aki bár minden lehetséges információt fel tud sorolni egy adott járműről az értékesítés elősegítése érdekében, úgy, hogy közben egyetlen percet sem töltött az eladásra szánt autóban. Önmagunk értékesítését mi is mesterien megtanultuk, úgy, hogy közben egy percet sem töltöttünk önmagunkban. A szociológia régóta kutatja a lexikális tudásszerzés következményeit, e kutatások kapcsán pedig két dolgot lehet megállapítani: 1. ez a fajta tudásszerzés hosszú távon a társadalmi és főként a szellemi érdekeket nem szolgálja 2. gazdasági szempontból ugyan hasznos, de csak az egyéneknek (közösségi szinten nem), vagy a társadalom szűk rétegeinek, akik általa érvényesülni tudnak. Az egyéni érvényesülés generálta versenyszellem pedig mindenből egyént, és mindenki másból rivalist képez. Egyedül ily módon képes az evolúciós elmélet legalább egyetlen tétele érvényt szerezni magának: vagyis az erősebb fennmarad, a gyengébb elpusztul.

Mindazonáltal az elmúlt több tízezer éves spirituális hagyomány tapasztalata alapján sokkal lényegesebb és hasznosabb tételnek bizonyult az emberiség történetében, ha lét-kérdésekről tudakozódott: Ki ő? Mi dolga ebben a világban? Mi dolga a világegyetemben? Milyen összefüggésben áll az ő léte a világegyetemével? stb. Akárhányszor az ember e kérdések felől tudakozódott, léthelyzete magasabbra emelkedett.

A köztudat és a kollektív tudat látszólag átsiklott e kérdések fölött, mivel gyökeres változás e téren a világtörténet folyamán nem állt be. Az embert még az sem érdekli, hogy egyszer meg fog halni. E könnyelműsége valószínűleg eredeti, lelki helyzetének megsejtéséből ered, de ez jelenvilág beli fizikai mivoltán nem segít. Az emberiség életében egykoron jelenlévő holisztikus tudás látszólag elveszett, gyakorlatilag egy szűk csoport emlékezete őrzi és éli, az újabb korban ez a csoport már nem annyira szűk, mivel a degradálódás folyamatával párhuzamban egy ébredési folyamat is kezdetét vette. A dolog ironiája mindössze csak abban ölt testet, hogy a modern tudomány egyfajta tudattalan szándékától vezérelve sorra felfedi és igazolja a régmúlt bölcsességének szeleteit. Az elmúlt ötezer év alatt az ember eljutott addig a pontig, hogy laboratóriumi körülmények között is igazolja azt, amit ötezer évvel ez előtt még hitt, élt, tudott, kimondott, mára pedig misztika, mitológia és legenda fecnikkel felcímkézve a közügyeken kívülre söpörte. Valahol, a történelem egy pontján az emberiség szakralitása megbomlott és felszakadt, ennek a súlyos döntésnek az ára pedig nem kevesebb, minthogy így a történelem vége felé visszajutottunk annak kezdetéig. A visszatérés pedig törvényszerű, mivel miután mindent kizártunk, ami nem *AZ*, végül csak *AZ* marad.

Aki olvasott már az archaikus korból származó művet, mely írt a ciklikusságról is, azt tudja, hogy ebbe a korba születni egyáltalán nem kiváltság. Ide már csak azok születnek le, akik egészen mostanáig nem ébredtek fel, vagy feladatuk van a felébredésben. E tekintetben az ősi írások más lehetőséget nem ismertetnek.

A végére már csak egy kérdés maradt: Ki az még, aki már az *AZ* nyilvánvaló megsejtése után még mindig tovább akarja kutatni, hogy mi a nem *AZ*? Mert a tudásszerzés jelenlegi formája másról nem szól, nem is szólhat.

Szinay Balázs

A megalázott mesterek nyomában

Ha a megalázott mesterek nyomában jársz, nagy valószínűséggel ugyanarra a sorsra jutsz te is. A megalázott mesterek olyan tanítók, filozófusok, költők, zenészek stb., akikről a kortárs, szakmai elit nem vett tudomást, kirekesztette őket. Hogy miért nem? Mivel hétköznapi magaslataikban is jóval meghaladták saját korukat. A későbbi elitek, és a közvélemény miután felnőtt hozzájuk, persze előszeretettel és alázattal tárta fel újra őket, hogy aztán a maga számára begyűjthesse tudásukból nyert kincseit.

Osho azt mondta egyik előadásában, hogy ha Jézus megint eljönne, ugyanúgy megölnénk, ahogy tettük azt két-ezer éve.

A látókat, és főleg a másként látókat mindig csak kevesen értik meg.

Üzenetük a világ egészéhez szól, ugyanakkor az idők egészéhez is, mivel be kell látni, hogy szélesebb körben kiterjedni csak akkor képesek, ha a későbbi korok generációinak tagjai közül néhányan újra és újra felfedezik őket, egyszerre mindenkinek, egy adott korban kiterjedni nem lehet. A gyakori újrafelfedezés során pedig oly mértékű ismertségre és népszerűségre tesznek szert, hogy benne ragadnak a köztudatban, hagyománnyá, szimbólummá válnak.

A jelenben, az aktuális korban elismerésnek örvendő dolgok általában mindig csak jók vagy nagyon jók, ám nem tökéletesek, maradandók, kivételesek. A majdnem színvonalon mozognak.

Az ember elismerésre törekvő lény.

Ám mi van akkor, ha nem ismerik el életében? Semmi.

És mi van akkor, ha elismerik? Szintén semmi.

Ugyanis élete végén az elismerést úgysem képes magával továbbvinni. Ha pedig az elismertség élete után is fennmarad, vagy csak akkor érkezik el, abból ő már semmit sem fog látni, érezni, tapasztalni.

Mit lehet, és mit kell tehát tenni?

A legegyszerűbbet. Mindenkinek végeznie kell a maga dolgát. A költő írjon, a szerző, a tanító tanítson stb. Tegye azt, ami élvezetet okoz neki, amit a szív diktál és közvetítse üzenetét, mely majd előbb-utóbb rátalál közönségre. Aztán elismerés vagy lesz, vagy nem, de igazából ez már teljesen másodlagos kérdés.

Hamvas Béla így fogalmaz a maradandó művekre vonatkozóan:

„Csak mulandó művet érdemes kiadni; a halhatatlan maradhat kéziratban. S a szerző halála után a cselédleány bátran kosárba gyűjtheti, konyhába viheti, hogy befűtsön vele. Amit egyszer halhatatlanul megírtak, annak léte már nem függ emberi emlékezettől. Valahol másutt győzött, örökre s véglegesen. Nem akart érdemet, nem kívánt hírt, nem vágyott tanítani, nem kellett érte pénz, se hatalom, és nem óhajtott tetszeni. Minek neki hír, pénz, hatalom, dicsőség, érdem? Minden mű történik valahol, és minden műben történik valami. Csaknem mindegyik itt történik a földön, ember és ember között. Meg akarok győzni valakit, szórakoztatni akarok, tanítani, harcolni, vitázni, hódítani, csodálatba ejteni. A halhatatlan mű nem itt történik. Feljebb. Beljebb. S ami benne van, az ember és Isten között történik. Megtörtént. Akkor is, ha senki se tudja. És Isten emlékszik reá szívében, mikor már a papírok elégték, úgy, ahogy egy porfir obeliszk elporlad, mint a homok. Nem könyv dolga már, nem kell neki olvasó. Nem kell történetíró.

A halhatatlan művek csaknem mind elégték, s abból a kevésből, ami reánk maradt, nem tudja senki, hol veszett el, micsoda, ki írta és mit. A veszteségről senkinek sejtelve sem lehet, ahogy senki sem tudhatja, mit gondolt az, aki magányos csónakon egyedül az óceánra indult, és nem tért vissza többé.”

Ennek lényege az, hogy, ami igazán fontos és bensőséges az mindig misztérium, titok marad. Egyén és a szellem dolga. A tanító feladata pusztán annyi: a megfoghatóból átadni üzenetét. Aztán valamikor, egyszer majd a közönség is elvégzi vele a maga dolgát.

Szinay Balázs

Kővári Tibor versei

Mélyből jött kérdés

Van-e hova szaladnál a jajjal,
s akikért megfeszülnél, tudván,
véres kereszted, s lázforró
homlokod hűteni csak hajnal
hideg harmatgyöngye csordul
kimosva a beléd torzult röögöt,
hogy résén üldözd ki ördögöd...
Lennél-e gátja a gonosznak
ki áradón söpör, s áldozatból
nem marad csak példa,
amire néha ráhajolnak,
s emléken egy csepp könnyel
tisztul szűz és a céda... Lennél-e
vert szögön görbülő fájdalom,
vagy úznéd magadtól e fájó
dicsőséget, tagadva a vállalt
utad, mely vérrel nyit sztrádát
a mennyei fénynek, tudván, álmát
gyom veri fel... Vállalnád-e a kint,
hogy kint, s a bent összeérjen,
és sós cédatisztelgéssel kevert
véred vált meg barátot-ellenséget...

Lennél keresztálmú Krisztus?

Földi jövőnk

Bennem lázas szorongást szült a szűk téridő:
ha néha, vibrálva érint a fényes távol,
lázás zaklatásával a semmiből kijő,
ébred szállok e furcsán rezgő délibábon.

Mögöttünk láttam utunk, hol rohanva futunk:
torz futásban, mint szab nekünk kényszeres irányt.
A fordulóra már megtisztítva utunk,
fényes arcú szándékkal szárnyal tiszta imánk.

Múltunk gyatra részét, láttam már eltemetve
az önlángjától megperzselt sziklakő alatt,
súlyos tévedésünk vergődött földre ejtve,
belőle csak hamu s szálló kormos por maradt.

Új nászt ült velünk a teremtő égi erő,
nászajándékból, fűszerillatú Ég alatt
fénylőn tört a fojtott tudás belőlünk elő,
a végtelen csöndes lépteink alatt haladt.

Kolduskirály országa

...kőkerítés mögött
angol rózsáliget
körötte síron tutuló szél
mint kivert kutya
vonít munkás-igazságot...

... fönt ködpermetbe kábult
karácsonyi fények
lent aluljáró freskója
grefitív nemesült
patinás szutyok
s morajjá tompult
a fönti világ --
kolduskirály
álmodni készül:
trónja karton
birtoka flaszter
--újkori hétszilvafa --
álmában meleg a műhely
esztergán csordul a bér
s illattal érinti fúróolaj:
oroszlánsörényén
ülnek mély pincefények...

... szoláron' barnul a lágyék
szilikon-kebleket várja Hawaii
s rózsaszín buborék álmok
luxusrepülőn szállnak
a semmi felé...

Csönd fia

Andalgón ballagok
örök úton járó,
tisztító utamon
minden parázsló.

Kővári Tibor versei / Bernárd Emese versei

Hajnali hóharmat
hútsa le az arcom,
vágyakon lángoló
küzdelem a harcom.

Kísértőn intenek
utazó vándorlók,
vergődve röppenők,
hangosan álmodók.

Ballagok andalgón,
álmuuk velem halad: --
Az orgia hangú
keselyűmadarak.

Csorduljon le rólam
a zűrés orgia!
Ha mind elolvad majd,
leszek a csönd fia.

Játék ajándék

Szóljon a szó úgy, mint az ajándék,
belőled hulló éltető permet,
reményt csorgó fény szívű szándék
s fogadd, mint játékos formáló rendet.
Játék ez veled, játék magammal,
hol szelíd, hol tűzlángú szavakkal.

Az elfojtott hang önvád lesz benned:
tudó hallgatás magába szorult
mikor gondolatot gyáva nemzett
s hallgató sírt szégyene koszorúz.
Játék ez veled, játék magammal,
hol szelíd, hol tűzlángú szavakkal.

Mézsínű szirupos áruló szók
szájából csorduló maró savak,
ajakról kígyózó ámító bók
vágyakat ölő hamis dal marad.
Játék ez veled, játék magammal,
hol szelíd, hol tűzlángú szavakkal.

Őszinte hang szól, a megtépázó:
-gyűrött éjszakák, fájó hajnalok-
forgácsröptük a benned visszhangzó
bántottan fuldokló elszálló jajok.
Játék ez veled, játék magammal,
hol szelíd, hol tűzlángú szavakkal.

Szálló forgács mögött lapuló tömb
őszinte szókból szilárdult alap,
jelemmé nemesült világló gömb.
Halkult zöngékből védő csöndfalak.
Játék ez veled, játék magammal,
hol szelíd, hol tűzlángú szavakkal.

Szó alkotó, romboló játéka: --
hízogó nyúlós az őszinte farag.
Legyen e szavakkal neked ajándék
termékeny öröm ne fájó harag!
Játék ez veled, játék magammal,
hol szelíd, hol tűzlángú szavakkal.

Bernárd Emese versei

Vihar szonett

Vad dühe átjár, ereimben kering
sötét az íze, arcod idézve
múltból keltem s múltba fekszem le megint

Szürke gyöttelelem gyúlik az égen
ádáz kínja fentről rekedten dörög
Elbűvöl fénye, ősi fölénye
mellyel ösvényt hasít föld és ég között

Sóhaja tépi, szaggatja a tájat
mint harcmezőt a végső nagy roham
Keményen koppan, megered a bánat
s cseppekből gyúlik nagyra nőtt folyam

Vad dühe átjár, ereimben kering
sötét az íze, arcod idézve
múltból keltem s múltba fekszem le megint

Bernárd Emese versei / Korsós Ervin versei

Mondd, szeretsz-e?

Homlokomból kisimított hajszál
a mozdulatodban elpihen
s szemed íriszén a kék szigeten
vágymadár árnya lassan felszáll.

Csak belekuporodok a percbe
s bűvölni hagyom, hogy ajkamon
nedves álmot szüljön az alkalom
szemedben a választ keresve:
Mondd, szeretsz-e?

Szeretlek, mégis temetlek

Hiányod émelyeg bennem
Számban keserű nyál vagy
Csak dadogom most a szót
szeretlek
Letiltalak! Engedetlen
létezésed mégsem bágyad
Satuba fogom fullasztón
kívánlak
Maglehet nekem kell mennem
S magának alkot új tárgyat
a vágyad, míg én virrasztón
temetlek

Csak egy dallam...

...én próbállak megérteni
lelkedet keresem a zenében
fekete billentyűn leütöm magányod
összekócolva fehérre játszó reményt
s a falhoz állított kérdések
most elsétálnak mellettem
válaszokra sem méltatva...

...lejátszom újra és újra
az érzéseket marokra fogva
kétségbeesetten hajítom sarokba
majd hozzájuk kuporodva súgom:
múljon el, aminek múltnia kell...

...érezem a dallam elhalkul
bennem felejtve a kottát...

Vagyok...

Bűnben járó lelkek, oly csikorgók
vétkeik súlya alatt megrogyva,
tolvajok, paráznák, képmutatók,
hol a kegyelem, mi feloldozna?

Melyik az út, mi választott téged,
csábított csillogó, hamis szava,
a végére érve tán megérted,
hamis volt a szerep és ostoba

Az igazságot mélyen meggyűrték,
talmi játszmák, hol vékony a fény,
de most vedd le a világ keresztjét,
és szívedben lobbant új remény.

Mert én feltétel nélkül szeretlek,
így általam kegyelem éled,
a Te lelkedért haltam keresztet,
vagyok az Út, Igazság, Élet.

Korsós Ervin versei**A kor tanítványa**

Hát tanítványa
lettem e
kornak, és megláttam
ahogy pocsolyába
hordta
a szemérmét,
nem adta
a révésznek,
mert betűt rágott
a sötétbe
minden
buta mondat, mellyel

Korsós Ervin versei

próbálnak
választ adni
a mostnak.
Kialtani kell! hisz
sikolyod, ha nem
visszhangzik
századokon át,
nem is volt
talán

csak csupa kétely,
csupa talány

rusztikus álom

kiégett bensőmből
a pára, úgy szaladnék
a nagyvilágba, hamar
lepnének buja gondok
tömött sorokba
étel, romlott
áraszt a magány
hogyan ne szüljön
holnapot neki
a parány gondolatok
melyek
meg sem értek
zöldellnek a sápadt
fények, asztalt bontok
a mának, parasztok
között állat
fiatal legények
halvány kenyérnek
asztalon sarka
bámulj a holnapba
mert elnyeli lelked
sötét nebulója:
saját korunk

Esti gondolatok

vágyat szült
az erőtlenség
titkon
a magányra.

áhítva
gondolt, hogy
lehetne
barátja.

kihordta
féltett
gyermekét
a gyenge.

testet öltött
a fásultság
könnyeibe
rejtve.

ám elhagyta
hamar az
ernyedte
anyai fészket

és bár küzdés
nélkül
rálelt
az élet,

megunta
őt is,
onnan is
lelépett.

magányra
találva
ismert rá
végleg;

családja
nem más,
mint maga
a bánat.

mosolyogva
eszmélt fel,
hogyan karjait
kítárta

Korsós Ervin versei / Schmidt János versei

és aszott
szíve
dobbant
egy nagyot

megszülve
halálával
a büntudatot.

A XXI. század katonái

ezernyi apró csillagot
szórhatnál széjjel,
fényük mégis
utolsó álmos
éjjel kihunyna
e kopasz vidéken.
legelők tehén-koptatta
talaján átvágtat
néha a napsugár,
s figyelmedbe
ajánlanám e kincset
- ám tekinteted
mégis nevetve
kérdézne, hogy
miért tölt ez
el reménnyel..
kialudt dombokon
szánt a paraszt
emléke, ősapái
földjein
temérdek szeméttel
hódit a XXI. század.
katonái nem félnek
romba dönteni a múltat,
de jövőnk rég
belehorpadt és az idő
kies szikláin fájdalmat
szül napvilágra jelen
korunk bölcs és erős
kapitánya: az értelem.

Schmidt János versei**Vérvonal (részletek)**

Őseid árnya tűnik fel a pusztá homályban,
vérvonaluk húz csíkot a rőt horizonton.
Áldozatuk nyújt intó példát földi világban,
ha tetteik hős lobogóit a mába kibontod:

Nem volt soha apánk Nimród fia?
szkíták lelt szarvasa: utópia?
Idegen kéz írta história;
hogy e népnek kell finn-ugornia.
Ez a föld a magyaroké!
Kézai vére vagyok én!

Térden túrte egy halódó világ,
égi kéz napkeleti ostorát,
ifjú nyugalmat lelt Magor földjén,
székely sirat Tiszának holtközén.
Ez a föld a magyaroké!
Attila vére vagyok én!

Avar nyögte fehér lónak nyomát,
törvény és állam vasakarátát,
pogány, keresztény büszkén remélte,
otthont lelt a Kárpát-medencében.
Ez a föld a magyaroké!
Árpádok vére vagyok én!

Elhalt erős fának hímes ága,
nő vérén kelt a hon boldogsága,
Visegrád lett hármak szövetsége,
fénykor az ország belső békéje.
Ez a föld a magyaroké!
Anjouknak vére vagyok én!

Európa sötétben sakkozott,
csikó mént, erős bástyát áldozott,
de királyban gyűlt az összes erő,
s matta festett minden ellenkezőt.
Ez a föld a magyaroké!
Hunyadi vére vagyok én!

Földemet keresztel is megvédem,
jobb ágyamat kaszára cserélem,
elvetem Werbőczy új törvényét
arat a nép a halál örvényén.
Ez a föld a magyaroké!
Dózsának vére vagyok én!

Schmidt János versei

Juhakolban farkasok szorongtak,
ordítva estek török toroknak,
országot védtek élve vagy halva
a túlerőnek nem volt hatalma.
Ez a föld a magyaroké!
Dobónak vére vagyok én!

Volt egy sziget a veszedelemben,
egy költött vadkan a rengetegben,
várat védett az asszonyi erő,
családfát gyűrűz a hőstemető.
Ez a föld a magyaroké!
Zrínyiek vére vagyok én!

Tépett zászló októberi szélben,
lélegzetet ad a népitélet,
forradalmat könnyez lusta világ,
vért tankolnak idegen banditák.
Ez a föld a magyaroké!
Nagy Imre vére vagyok én!

Hajszálerek telnek újra a végen,
fut Felvidék, becsobog Erdélybe,
Délvidék teste is Kárpátalja,
kettősség mi e hont összetartja!
Ez a föld a magyaroké!
Hazámnak vére vagyok én!

Kár

Még friss a sebem
párbajos
a vágás
nem védekezem
folyat az
elválás
szunnyadva szó
a var
álma összetart
vérpalást
takar
él még
kit a szó
tőrbe csalt

(kár...
var(r)jak?)

Tűzön-járás

Évekig ott voltam hol a pusztán táltosok éjén,
tűz körül álló újkori sámán szűz agyakat vár.
Halkan a csendben rezdül a dobbőr, halkul az észérv,
szellemeket hív, zümmög a légkör s szív kalapál már.

Hangja a réten még belekóstol múlt kulacsába,
mámorosan kél újra az ősvér hord ereinkben.
Enyhül a láng már hív a zsarátnok, megbabonázva,
vizket a talp és lelkem is áttér hajdani hitre.

Átmegy a lábam tűz parázsán, hogy szárnyakat érez,
szertelen éhes szívem is éled dob szava lüktet,
éjszaka hangja a táncé, tűzről pattan az élet,
hajnala várhat, talpunknak nyoma száll fel a füsttel.

Peremen

Az élet szélén járok
húz a mély
kötelet a léttel
két kézzel kap érte
minden léptem
imbolygó keringésem
visszatér
a napkörüli útra
újra gondolom a régent
maradok az aki vagyok
csak csillag ki
nem talált
boltot az égen
az élet szélén várok
sárgán villog a tovább
előttem
a vég gázol át mindenem
árnyakkal vívódom
nem edzett a céloom
megtörtem
vakít a fehér bot
indulok
cikázva sor(s)olok előre
de jöhetne már bármi jel
a túlpartra születni kell
újra
egy pirosuló alkonyon
foszlott zsinórba
az élet szélén kapaszkodom

Elmúlás verspályázat - pályázati összefoglaló és eredményhirdetés

Az *Elmúlás* témájú verspályázatra összesen 103 pályamű érkezett.

A zsűritagok pontozásos rendszerrel bírálták el a beérkezett írásokat. Minden zsűritag az általa első helyezettnek jelölt írásra 3, a másodiknak 2, a harmadiknak pedig 1 pontot adhatott. Egy-egy zsűritag az első, második és harmadik helyezett versként több pályaművet is megnevezhetett, mivel a pontozási rendszer ezt lehetővé tette, elkerülve így azt, hogy valakinek például két, számára azonos értékű vers között kelljen választania, amikor jelölését leadja. A beérkezett 103 pályaműből így összesen 70 írás kapott pontot a zsűritagoktól, az 1-15 pontig terjedő pontskálán (az 5 zsűritagtól összesen 15 pont volt szerezhető egy írásra).

A zsűritagok által leadott szavazatok összesítése alapján így a pályázatot

Bíró Erika

Szorítás

című verse nyerte.

A nyertesnek ezúton is gratulálunk eredményéhez!

Alább közöljük az elbírálás szerinti első 3 helyezést elért, 5 pályázó és pályamű listáját.

A pontozásos rendszer és a szavazás alapján:

1. Bíró Erika - **Szorítás**
2. Kőrösi Sándor - **Elhagyott temető**

A sima pontozásos rendszer alapján, holtversenyben:

3. Lancsák Zsófia - Elárvult hintaszék; Schmidt János - Időm érték; Fehér Csenge - Őszi révület
- Az első, második és harmadik helyezettek pályaműve alább olvasható.

Bíró Erika - **Szorítás**

Szekrényedből
sötét, kopott kabát;
beszippantom múlt életed szagát.

Régi zakó:
vállad ívét hordja,
édesanyám
sírva átkarolja.
Fehér függöny,
napsugárszín falak,

ágy végében
apró, görnyedt alak.
Felriadok,
nincsen ágy, se függöny,
csak valami
szorítás mellünkön:
mire jó ez?
hova lesz így minden?
Hova járunk
emlékezni innen?

Kőrösi Sádor - **Elhagyott temetők**

Halottak csontjai szanaszét hevernek,
Elárvult sírokból őseink üzennek,
Furcsa suhogása hallatszik a szélnek,
Nyugtalan lelkeik nyugovóra térnek.

Lidércek lakhelye, halál palotája,
Ezerarcú népek egyforma hazája,
Feldúlt sírhantjaik most homályba nyúlnak,
Kifordult koponyák lábadozó gurulnak.

Egy-két apró mécses alig- alig égett,
Valaki a múltból mégis idetévedt,
Sűrűn nőtt tövises bokrok közt keresgél,
Ráncokba gyúrt arcán keserű mosoly kél.

Szúette fejfákon van-e még felirat?
Leomlott kőhalom rejt-e még titkokat?
Gazdátlan földkupac fel-felsejlő ének,
Elhagyott temetők sírjai beszélnek.

Lancsák Zsófia - **Elárvult hintaszék**

/bevezetés/

Suhanva vesznek oda a napok...
Amit alkottál, a múltad egy darabja,
S jövőt ad a kezedbe.
Ne feledd: az idő az élet alapja,
Min hamar átlendítenek ítélő karok.

/parabola/

Oly magányosan ülsz székedben,
Mely fájdalomtól belülről nyikorog,
S hintázik élet-halál között.
Majd elhalkulnak a megkopott hangok.
A tornácra már átható csend szökött,
A végzet fanyarul rád vigyorog.
Nevetését elfojtják a harangok.

Schmidt János - **Időm érték**

Léthomokóráim fordul a kézben,
lélek a bába sors születik,
szép vonalakban rajz a tenyéren,
életem ívét Ő üzeni.
Szűz spirituszban gyűlik a minta,
még szivacsaggal megtehetem,
kattog az inga, ritmusa ringat
serdül a testem felcsepered.

Fejben a gyémánt még csiszolódik,
épül a sármom, duzzad erőm,
bújik a mérték, hév szava lódít,
párom a vágyban szép szerető.
Társkeresésben nyílik az érték,
alkot a szellem nő a család,
új szerelemben szépül az érzék,
gyermekem arcán látom apám.

Életem ormán látszik a lényeg,
köd teli ösvény csak levezet,
friss levegőben tisztul a képem,
fűzfai vénám meghegyezem.
Serceg a tollam fontos a rajza,
i-re a pontot feltehetem,
harcban a kvarccal, küzdve a bajjal,
fordul előre évkerekem.

Hízik a dűne még üvegemben,
munka hevében test sebesül,
tetteim örvén megsüvegelnek,
sejtfalaimba vég települ.
Mély vonalakban ránc a tenyéren,
fényutam elfogy vár nyereség,
fordul az óra isteni kézben
lelkem egy újabb szintre felér.

Fehér Csenge - **Őszi révület**

Ősz

Bússzin levelek hullanak
és kerengnek a légben

Állsz

Előtted az út
ölelnek és takarnak a fák

Figyelsz

Hogy simít a szél
megreszketnek a lombok

Hallgatsz

Hogy pendülnek a földön
holt gondolatok

Álmodsz

És lelkeddel rezdül
szíveddel dobban a táj

Kérsz

Te vagy és tied
a mindenség

Révülsz

És összekavarodnak múlt
álom és valóság

Látsz

Hogy időtlen ködbe merül
a távolság

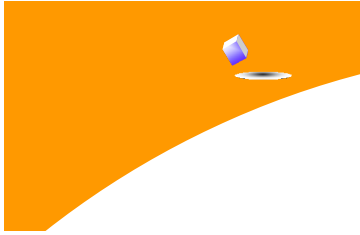
Sejtesz

Hogy soha sem léteztél
Mindig leszel és voltál

És mégis elmúltál...

Az első helyezett nyereménye ismert, de emlékeztetőül olvasható a pályázati kiírásban:
<http://lancolat.socialgo.com/forum/topic/36>

A második és harmadik helyezett írása folyóiratunk következő számában fog megjelenni, a nyertes mű mellett.

KELET Folyóirat

tanítványi láncolat irodalmi klub

Főszerkesztő: Szinay Balázs

Korrektúra: Buhalla Gyöngyi, Szinay Balázs

Mostani lapszámunk témavezetői:

Novella - Konkoly Ramóna, Szalay Dániel, Bíró Dominika, Bata Gergő, Bukros Zsolt, Holcsik Szabolcs

Esszé - Szinay Balázs

Vers - Kővári Tibor, Bernárd Emese, Korsós Ervin, Schmidt János

A folyóiratban található művek közléséhez a szerzők hozzájárultak. A folyóirat kereskedelmi forgalomba nem kerül, tartalma pdf formátumba letölthető, szabadon nyomtatható. Az anyag nyomtatott formában való megrendelésére lehetőség van a nyomtatás és a postaköltség árának megfizetésével. Érdeklődni ez ügyben a szinba@gmail.com email címen lehet.

Elérhetőségek:

Klubunk weboldala: www.lancolat.socialgo.com

Folyóiratunk weboldala: www.keletfolyoirat.blogspot.com

Könyvkiadás: www.wix.com/szinba/PTLKOMI

A folyóirat tartalma az *1999. évi LXXVI. törvény a szerzői jogról* alapján szerzői jogvédelem alatt áll, bármilyen tartalom felhasználása és terjesztése a szerző/k engedélyéhez kötött.

Vegyél részt te is munkánkban és küldd be nekünk novelládat, versedet vagy cikketet stb. amit szerepeltetnél folyóiratunkban!

E-mail: szinba@gmail.com
